

AAMUN KOITTO

Ortodoksinen seurakunta- ja aikakauslehti

2 ♦ 14.4. 2014 ♦ 8 €

**PERHE, KIRKKO
PIENOISKOOS**

AAMUN KOITTO

Ortodoksinen aikakauslehti

tässä numerossa

SIMO PENTTINEN

Suutarin perheessä eletään ekumeniaa sovussa keskenään.

ANITTA JULKUNEN

Kummius on kunniatehtävä.

MARRI PENNA

- 4-7 **Kirkon opetusta perheestä**
Perhe on kirkko pienoiskoossa. Silti lapsiperheiden arki ei aina tunnu tarpeeksi ”hengelliseltä”.
- 8-9 **Kummin kutsumus ja rooli**
Kummius on erityistehtävä. Kummi on parhaimmillaan esimerkki uskon todeksi elämisestä ja opastaja hengelliseen elämään sekä hyvä keskustelukumppani.
- 10-11 **Ilman ristiriitoja**
Ekumeenisen perheen sopua. Uskonnolliset tavat voivat olla erilaisia, mutta yhteistä on kristillisten arvojen kunnioittaminen.
- 12-13 **Kasvokkain**
Iana Lang ja Iida Lonkila, nuoret kirkon asialla. Molempien tulevaisuuden unelmana on auttaa ihmisiä ja palvella kirkkoa.
- 14 **Helmenkalastaja**
Sallikaa lasten tulla Minun tyköni
- 16-17 **Jaettu pääsiäisen ilo**
Kutsu pääsiäiseen koskee kaikkia

- 20-23 **Uutisvaaka, Vieraskirja, media**
- 24-25 **Kirjat, venäjänkielinen sivu**
- 26-27 **Ilmoituksia**
- 28 **Isien opetuksia**

Aamun Koitto PSHV:n ja Karjalan hiippakunnan seurakuntien lehti, perustettu 1896, www.aamunkoitto.fi
Kustantaja Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta ry. (PSHV), Valamontie 42, 79850 Uusi-Valamo
Toimituskunta KS Joensuun piispa Arseni, toimittaja Risto Lindstedt, toimituspäällikkö Mauri Liukkonen, pastori Timo Honkaselkä, pastori Johannes Hättinen, pastori Tuomas Järvelin, pastori Tuomas Kallonen ja toimitussihteeri Mari Vainio **Päätoimittaja** piispa Arseni, Kotalahdentie 49, 71920 Pajujärvi, puh. 0206 100 258, piispa.arseni@ort.fi **Toimitussihteeri** Mari Vainio, puh. 050 564 8899, mari.vainio@ort.fi
Tilaukset, peruutukset, osoitteenmuutokset ja laskutus puh. 0206 100 490, aamun.koitto@ort.fi
Ilmoitusmyynti, -aineistot ja trafiikki puh. 044 4259 259, teija.martikainen@valamo.fi **Taitto** Aste Helsinki Oy **Painaminen** Oy Scanweb Ab **Irtonumerot** Akateeminen Kirjakauppa (Helsinki), Tuohusmyymälät (Valamo ja Helsinki) ISSN 0355-9009 **Seuraava numero ilmestyy** 9.6. **Seuraavan numeron aineistopäivä** 5.5. **Kannen kuva:** Simo Penttinen

iankaikkisesti

Perhe – kirkko
pienoiskoossa

Johannes Krysostomos käyttää perheestä nimitystä ekklesioula, pikkukirkko, korostaakseen perheen keskeistä asemaa kirkossa ja osoittaakseen arvostusta perheen kasvatustehtävälle. Lapsi oppii kuulumaan seurakuntayhteisöön nimenomaan oman perheensä kautta, osallistumalla mahdollisimman usein seurakunnan jumalanpalveluksiin, erityisesti liturgiaan. Tällä tavoin lapsi ymmärtää olevansa osa isompaa kokonaisuutta, seurakuntaperhettä, ja siitä tulee luonnollinen osa hänen elämäänsä.

Paras opettaja lapselle on vanhempien oma esimerkki. Krysostomos neuvoikin vanhempia rukoilemaan joka aamu ja ilta yhdessä lastensa kanssa – mieluiten kotialtarin edessä.

Monilta vanhemmilta on kuitenkin katkenut elävä yhteys seurakuntaan. Syitä löytyy monia: on osaamisen ja tiedon puutetta, jumalanpalveluksissa ei käydä aktiivisesti tai kirkollinen tapakulttuuri ei ole siirtynyt kotona sukupolvelta toiselle. Kirkko joutuu myös kilpailemaan monenlaisen muun vapaa-ajan tarjonnan kanssa.

Tämän päivän suurena haasteena onkin se, miten seurakunta voi tukea vanhempia näiden kasvatustehtävässä.

Kirkko muuttaa ihmistä niin, että hän ajattelee, toimii, työskentelee ja kehittyy Kristuksen antaman esikuvan mukaisesti. Mitä enemmän ihminen hyväksyy elämässään kirkon tarjoamaa ravintoa, sitä enemmän hän kypsyy ihmisenä ja myös suomalaisen monimuotoisen kulttuurin jäsenenä. Hän menestyy kaikenlaisten haasteiden keskellä eläen vahvan identiteettinsä voimalla.

Arkipiispa Leo

Kevättä ilmassa

engellinen kevät on pitkällä. Pian on takana kymmenviikkoinen pääsiäiseen valmistava, kolmesta valmistusviikosta, kuudesta paastoviikosta ja meneillään olevasta suuresta viikosta koostuva jakso. Pitkä odotus ja valmistautuminen huipentuvat Herran ylösnousemusjuhlaan. Sen erityistä merkitystä korostaa nimitys ”juhlien juhla ja riemujen riemu”.

Tätä kevättä ovat värittäneet sekä poikkeukselliset luonnonolosuhteet että laajat poliittiset jännitteet. Viime viikkoina riehuneet voimakkaat tuulet ja eteläisen Suomen vähäinen lumipeite ovat tavallisuudesta poikkeavaa. Viime marraskuussa alkanut liikehdintä Ukrainassa ja Syyrian kriisin jatkuminen ovat olleet koko kuluneen suuren paaston ajan keskeisin huomion kohde Euroopassa. Hengellisessä mielessä Ukrainan konflikti on kahdella tapaa hyvin valitettava. Yhtäältä siksi, että se on vienyt monien ihmisten huomiota pois paaston hengellisistä pyrkimyksistä sekä johdattanut tuomitsemaan omasta näkökannasta poikkeavia. Toisaalta sen tähden, että vastakkain on kaksi valtiota, joissa molemmissa pääosa asukkaista on ortodoksikristittyjä.

Kirkossa kevät on ollut säätiloja ja poliittista elämää myönteisempää aikaa. Ortodoksisten patriarkaattien ja autokefaalisten eli itsenäisten kirkkojen johtajat kokoontuivat 6.–9. maaliskuuta Konstantinopoliin valmistelemaan yleisortodoksista kirkolliskokousta. Suomi oli Viron kirkon vuoksi edustettuna kokouksessa Ekumeenisen patriarkaatin kautta. Tämä sen tähden, että jäsenmäärältään suuri Moskovan patriarkaatti ei boikotoisi kokousta toistaiseksi ratkaisemattoman Viron kirkollisen kiistan vuoksi. Tulevan historiallisen kokouksen valmistelu aloitettiin jo vuonna 1961 Rodoksella, jossa Suomea edusti Helsingin metropoliitta Johannes. Kokous on tarkoitus pitää Konstantinopolissa vuonna 2016 nykyisin museona toimivassa pyhän Irenen kirkossa, jossa pidettiin myös toinen ekumeeninen kirkolliskokous.

Miten me suomalaiset voisimme edistää rauhatahtoa ja sovintomielteä edellä mainituissa konflikteissa ja miten voisimme auttaa yleisortodoksien kirkolliskokouksen valmistelua? Vastaus näihin kysymyksiin on yksi – rukouksin.

Piispa Arseni

Kirkon opetusta perheestä

Perhe on kirkko pienoiskoossa, sanotaan. Silti varsinkin lapsiperheet tuntevat usein elävänsä kirkon marginaalissa: oma arki ei tunnu riittävän ”hengelliseltä”. Erityisesti elämän ruuhka-vuosina on tärkeää muistaa, että kristillinen kilvoitus on ennen kaikkea rakkaudessa kasvamista.

Kristitty tavoittelee elämässään pyhittymistä, pelastusta ja iankaikkista elämää Kristuksessa. Tähän kilvoitukseen sisältyy koko elämä kaikkine yksityiskohtineen – eivät vain ne sanat ja teot, jotka ihminen itse mieltää kristilliseen vakaumukseensa liittyviksi. Kristityllä ei toisin sanoen voi olla muusta elämästä irrallista ”hengellistä elämää”. Itse asiassa hengellisen kipuilun siirtäminen osaksi omaa elämää voi kasvattaa tarpeetonta taakkaa, vaikka kristillisen elämän kipukohdat, ilot, askeesi ja riemu olisivat käsinkosketeltavan lähellä.

Rakkaudellinen vuorovaikutus

Kristitty ei voi liioin kilvoitella yksin, sillä Jumalan lähestyminen edellyttää rakkaudelliseen vuorovaikutukseen heittäytymistä. Toinen ihminen ei ole kristitylle vain rakkauden kohde, vaan edellytys rakkaudessa olemiselle. Tämä tulee hyvin esiin esimerkiksi vanhassa ja kuuluisassa latinankielisessä toteamuksessa unus christianus – nullus christianus: yksi kristitty on yhtä kuin nolla kristittyä.

Kilvoitus on siis jotain, jota ei voi erottaa jokapäiväisestä arjesta ja jonka keskeisin tekijä on rakkaus.

Ortodoksisen kirkon perinne tuntee kaksi rinnakaista kilvoitusmuotoa: luostari-elämän ja avioliiton. Molemmat tarjoavat ihmiselle mahdollisuuden valita pysyvästi jotain muuta oman itsensä sijaan ja tilaisuuden kasvaa sitä kautta omaksi itsekseen.

Luostarikilvoituksella on aivan erityinen asema ortodoksisen kirkon traditiiossa. Sen rukouksellisuudessa, levollisuudessa, askeettisuudessa, kauneudessa, ylevyydessä ja juhlavuudessa on helppo nähdä heijastus Jumalan valtakunnasta maan päällä.

Valtaosa kirkon jäsenistä kilvoittelee kuitenkin avioliitossa, jossa eletään tavanomaista perhe-elämää. Tämän kilvoitusmuodon erityisyyttä on vaikeampi havaita, sillä se piilee ihan tavallisessa arjessa – niissä hetkissä, jotka eivät yleensä päädy kotialbumiin. Sielunmaisemat eivät tallennu, kenties onneksi, selattaviksi jälkikäteen.

Avioituva pari ei solmi pelkkää oikeudellista sopimusta, joka raukeaa heti sitä vastaan rikottaessa. He solmivat Jumalan ja ihmisen väliseen liittoon vertautuvan pyhän liiton, joka kykenee esikuvansa tavoin sulkemaan sisäänsä myös molempien erheet ja tekemään niistäkin itsensä osia. Kilvoittelu ei ole alituista nousua, vaan sen liike koostuu oleellisesti yhä uudelleen nousemisesta. Kenties avioliiton askeesissa joskus rakkauttakin suuremmaksi voisi nousta armollisuus, sietokyky, kestävyys ja uskollisuus.

Aviolitto, toiston sakramentti

Sakramentaalista avioliittoa voi pitää kirkon kuvana rakkaudesta. Se on sitoutumukselliseen, ajoittain kärsiväänkin rakkauteen sitoutuva olemisen tapa, lupaus kulkea yhdessä Jumalan edessä.

Kirkko korostaa myös avioliiton pysyvyyttä. Tämä ei tarkoita ainoastaan toivetta siitä, että avioliittoa ei pureta, vaan myös velvoitetta pitää sen ytimessä olevaa rakastamisen prosessia käynnissä ikuisesti. Avioliitossa lähimmäisenrakastamisen vaatimus voi olla ajoittain jopa vaikeampaa kuin tuntemattomalle osoitettu hyväntekeväisyys tai vieraalle anteeksiantaminen. Sama ihminen on valittava yhä uudelleen, oma itse on kaivettava toisen takaa esiin rakkaudella yhä uudelleen.

Inhimillinen ymmärrys ikuisuudesta on kuitenkin vähäinen ja vielä vähäisempi on kykymme tehdä, sanoa tai ylläpitää jotakin ikuista. Ikuinen voi merkitä negatiivisesti ajateltuna jonkin sietämättömän ajallista loputtomuutta. Mutta ikuisuus on myös laadullisesti ajan ulkopuolella ja sen vuoksi esimerkiksi kirkon jumalanpalveluselämä on täynnä yhä uudelleen toistuvia rukouslauselmia. Toisto on ihmiselle mahdollinen ja myötäsyntynen tapa mallintaa ikuista. Kirkon elämässä aikaa täytetään, rokoteetaan ikuisuudella.

Avioliiton sakramenttia voi hyvällä syyllä kutsua toiston sakramentiksi. Se merkitsee toistuvaa valintaa pysyä rakkaudessa ja seurata rakkautta. Toisto vaatii tahtoa valita toinen yhä uudelleen – valita nämä lähimmäiset yhä uudelleen.

Perheessä rakkaudellinen toisto ei ole mekaanista liukuhihnatyötä, vaan vakautta ja horjumatonta halua pysyä saman asian äärellä. Se ei merkitse myöskään muuttumattomuutta. Kuten rukouksessa

tuhansia kertoja kuultu psalmin jae saattaa eräänä päivänä avautua kuin ensi kertaa, myös rakkaudessa tapahtuu aina liikettä ja kasvua. Toisto onkin siksi rakkautta puhtaimmillaan ja dynaamisimmillaan.

Tätä on vaikea huomata tai arvostaa silloin, kun arkeen ei tunnu juuri muuta mahtuvankaan kuin loputonta yhden ja saman toistoa. Esimerkiksi pienten lasten vanhemmat ja omaishoitajat kamppailevat usein sietokykynsä äärirajoilla. Heidän kilvoituksensa on olemukseltaan hyvin lähellä ankaraa askeesia.

Rakkaudellisen toiston vastakohta on rutiini. Rutiini on mekaanista, automaattista ja rakkaudetonta suorittamista. Se luo helposti jännitteitä sisäisen ja ulkoisen välille ja johtaa usein tuhoisaan ajatteluu, jossa "velvollisuudet" saavat rinnalleen "oman ajan". Siellä missä rutiini hallitsee, ei ole rakkautta, vaan pelkkiä pakkoja ja rasitteita. Rutiini ja askeettinen toisto eivät useinkaan eroa toisistaan ulkoisesti. Se, mikä on toiselle täynnä arjen iloa tai

vaikkapa yhteisestä ruokahetkestä tunnetua kiitollisuutta, edustaa toiselle valtavaa sotkua, tahmaisten jälkien siivoamista kerta toisensa jälkeen.

Kuluttavinta pikkulapsiaikaa elävän perheen silmissä kirkkovuosikin näyttää helposti pelkältä pakkojen, vaatimusten ja aikataulujen sumalta. Vasta on joulusta ja päiväkodin flunssakaudesta selvitty kun jo pitäisi valmistautua paastoon. Oliko meillä jossain joku paastokalenteri? Yhtäkkiä on lumeton hiihtoloma ja perhe asuu esiköisen toiveesta viikon uimahallissa. Seuraavan kerran kun katsoo kalenteria huomaa että virpovitsat pitäisi viedä kirkkoon koristeltuina... niin, siis huomenna.

Perhen yhteinen kilvoitus

Tällaisessa tilanteessa on hyvä muistaa, että kristillisen elämän perustoimintoja ovat rukous ja ajan pyhittäminen, eivät askartelu ja suorittaminen. Vaikka kirkon perinteiden noudattaminen onkin tärkeä osa lasten ja nuorten uskonnollista iden-

titeetinrakennusta, ne eivät kuitenkaan ole se kaikkein tärkein ja keskeisin asia perheen yhteisessä kilvoituksessa.

Kirkko edellyttää pienten lasten isiltä ja äideiltä ennen kaikkea rakastavaa isyyttä ja äitiyttä. Viitseliäisyyttä, turvaa, läsnäoloa ja lasten ottamista huomioon omina ainutlaatuisina persooninaan. Vain rakkautta saanut lapsi voi oppia itse rakastamaan. Ja jos voimavaroja on, niin pajunkissoja etsimään koko perhe!

Rukoukseen kannattaa kotona suhtautua kuin hengähdystaukoon tai keitaaseen. Vaikka kirkko kehottaa jäseniään rukoilemaan lakkaamatta, rukouksen on tarkoitus olla pikemminkin taakkojen luovuttamisesta pois kuin niiden lisäämistä. Nykykielellä ilmaistuna rukous on siis voimaannuttavaa toimintaa.

Jo ristinmerkki aamuin illoin on mainio alku perheen rukouselämälle. Ei pidä myöskään kuulostella omia rukousmotiivejaan tai väheksyä rukouksen "tavanomaisuutta" tai "pieniä" rukousta. Perheen

rukouselämässä ei kannata ahnehtia, vaan antaa rukouksen kasvamiselle aikaa. Lapsia, saati aikuisia, ei voi ohjelmoida rukoilemaan.

Rukoukseenkin kasvetaan toiston kautta. Ei kannata verrata omaa rukouselämää esimerkiksi luostarikilvoittelijoiden rukoussääntöön. Ajan myötä rukous kasvattaa, ja rukoukseen kasvaa kiinni.

Ei pidä väheksyä rukouksen ”tavanmukaisuutta” tai kysellä itseltään omia ”motiivejaan” rukoilla tai sitä onko rukoukseeni minkälainen. Joskus rukoileminen on helpointa aloittaa rukoilemalla toisten puolesta. Se virvoittaa omaa rukouselämää.

Kirkolla kasvatusnäyllä on viime kädessä vain yksi päämäärä: ihmisen pelastuminen. Lopullinen päämäärä on siis tämän maailman tuolla puolen. Kirkossakaan päämääränä ei ole olla aktiivinen ”yhdistyksen jäsen” vaan pyhittyminen. Kilvoitus sitä kohti tapahtuu perheessä tai muussa yhteisössä. Yksineläjäkään ei kuitenkaan kilvoittele yksin.

Kirkko, jonka ideaalit perustuvat itse Jumalan olemiseen, ei ole täydellisyyspaikka. Itse asiassa täydellisyys lienee langenneen maailman vastine pyhyydelle: siinä missä edellinen kyselee vertailukohdista, suoriutumista, perusteita, motiiveja, jälkimmäinen kysyy yksin toistoa, rakkaudessa pysymistä.

Pyhyys ei ole täydellisyyttä. Jos ihminen antaa täydellisyydestään, tulee hän väistämättä heti vakaaksi. Pyhydestä sen sijaan riittää kaikille. Myös niille, joilla on kädet niin täynnä etteivät ehdi ristinmerkkiä tehdä. Perheenkään päämääränä ei ole täydellisyys, vaan vastavuoroinen rakkaus. Kirkon elämään perheenä, erityisesti pienten lasten kanssa, osallistuva on usein kivuliaan tietoinen omasta riittämättömyydestään. Aikaa ei ole, tilaa ei ole, mitään omaa ei ole. Olkoon siis rakkaus.

Maria Hattunen ja Ari Koponen

Kristillisen elämän perustoimintoja ovat rukous ja ajan pyhittäminen.

Perheen päämääränä on vastavuoroinen rakkaus.

KUMMIN KUTSUMUS JA ROOLI

Seurakunta on eräänlainen Jumalan monijäseninen suurperhe. Tämän perhekunnan sisällä on yksi merkittävä erityistehtävä, nimittäin kummios.

Kummi-sana juontuu meille venäjänkielen kummia eli hengellistä vanhempaa tarkoittavasta kum-sanasta. Alkukirkossa seurakunnan yhteyteen liitettävällä oli yksi kummi. Viidennellä vuosisadalla, kun lapsikasteet yleistyivät, kummien lukumäärä vakiintui kahdeksi. Seurakuntaan liitetty sai hengelliset vanhemmat: kummi-isän ja -äidin. Ehdoton vaatimus on kautta historian ollut, että kummien tulee kuulua samaan kirkkoon kastettavan kanssa. Suomessa on nyttemmin tehty myönnytys, että toisen kristillisen kirkon jäsen voi olla varsinaisen kummin rinnalla kasteen todistajana, mutta ei kuitenkaan kummina. Mikäli kummeja on yksi, niin perinteisesti hän on ollut samaa sukupuolta seurakuntaan liitettävän kanssa. Tämä periytyy ajalta, jolloin pääosa kasteista suoritettiin aikuisille ja kastettava oli toimituksen aikana alasti. Kahta suurempi kummien määrä ei ole ortodoksisen perinteen mukainen.

Raamatussa ei puhuta kummeista kasteen yhteydessä, mutta siitä on mainintoja muiden muassa Tertullianoksen (150-225), pyhän Johannes Krysostomoksen (347-407) ja Augustinuksen (354-430) teksteissä. Vaikka Pyhien apostolien säännöissä, Yleisten- ja Paikallisten kirkolliskokousten säännöissä on useita kasteeseen liittyviä päätöksiä, ei

niissä säädetä kummien määrää tai tehtäviä.

Kummia pidettiin seurakuntaan kasteessa liitetylle verisukulaiseen rinnastettavana. Perimmäinen syy tämän käytännön omaksumiseen juontaa kirkon varhaiselta ajalta, jolloin kristityt elivät yleensä toisuskoisten ympäröiminä. Kasteessa uudesti syntyneen kristityn lapsen kasvatusta ei vanhempien mahdollisesti menehtyessä haluttu antaa pakanain tehtäväksi, vaikka he olisivat olleet lapsen verisukulaisia, vaan siitä vastasivat kristityt kummit. Vaikka kummios ei ollut juridinen, vaan hengellinen suhde, niin lapsesta tuli tällaisessa tilanteessa kummin perheenjäsen jopa siinä määrin, että hän oli oikeutettu saman perintöosan kuin rintaperilliset. Kummien ja kummilapsen rinnastus verisukulaisiin säilyi aina vuoteen 813 saakka, jolloin se Mainzin kirkolliskokouksen päätöksellä kiellettiin. Tästä vanhasta sukulaisuuteen rinnastuksesta seuraa, että kummi ja kummilapsi tai kirkkoon liitetty eivät saa mennä keskenään naimisiin. Eikä myöskään kummin lapset ja kummilapsi tai tämän lapset saa solmia keskenään avioliittoa. Kummiin ja kummilapseen tai kirkkoon liitettyyn sovelletaan kirkossa edelleen näitä keisari Justinianos I:n vuodelta 530 periytyvää määräystä ja vuosina 691-692 pidetyn Trullon kir-

kolliskokouksen 53. sääntöä.

Kummi lapsikasteella ja liityttäessä kirkkoon

Lapsena kastetun tai kirkkoon liittyjän kummit poikkeavat toisistaan. Ensin mainitussa tapauksessa vanhemmat valitsevat lapselle omasta näkökulmastaan mieluisat kummit ja varttuvan lapsen on siten tyydyttävä valintaan. Kirkkoon liittyvä sen sijaan voi itse pyytää sopiviksi katsomiaan henkilöitä kummeikseen. Kummassakin tapauksessa on syytä punnita ehdokkaiden sopivuutta tehtävään ennen suostumuksen kysymistä. Jos kummiutta pidetään vain eräänä ystävyyden ja tuttavuuden muotona tai välttämättömänä pakkona, tehtävä on ymmärretty väärin.

Vanhemmat eivät luonnollisesti voi toimia lapsensa kummeina, mutta vastaavat lapsensa hengellisestä kasvatuksesta ja perinteen siirrosta. Kristillinen kaste ei ole pelkkä sosiaalinen perhetapahtuma ja kummios siihen liittyvä riitti. Vallitsevan käytännön mukaan kummin tulee olla 15-vuotta täyttänyt. Hän ei saa olla luostariasukas, sillä kilvoittelija ei oman yhteisönsä sääntöihin sitoutuneena voi olla maailmassa elävän lapsen tai kirkkoon liitetyn esikuva ja hengellinen huoltaja. Myöskään papin tai piispan ei ole soveli-

Kummius on hengellistä yhteyttä kastettuun, joka syvenee sitä mukaa, kuin kummin hengellisen ulottuvuuden todeksi eläminen syvenyy.

asta ryhtyä kummiksi, jottei hän asettaisi ketään seurakuntalaista etusijalle kirkossa.

Kastetun lapsen ja kirkkoon liitetyn aikuisen kohdalla kummien tehtävät poikkeavat toisistaan. Lapsen kummi vastaa kastetoimituksessa tämän puolesta, kun kastettavalta kysytään, haluako tämä luopua saatanasta ja yhdistyä Kristukseen. Kummi lukee myös uskontunnustuksen, mistä johtuen uskon ykseys kummin ja lapsen välillä on ehdoton vaatimus. Usein opetetaan, että kummin tehtävä on kasvattaa kummilastaan hengellisesti elämässä ja tavoissa. Ajatus on hurskas, mutta käytännössä tietyltä osin mahdoton. Läheinenkään kummiksi valittu henkilö ei voi vastata perheen sisällä tapahtuvasta kasvatustyöstä. Siitä ovat aina vastuus-

sa vanhemmat. Kummi voi olla kuitenkin tuki ja innoittaja. Kummi on parhaimmillaan esimerkki uskon todeksi elämisestä ja opastaja hengelliseen elämään sekä hyvä keskustelukumppani. Hänen tulee tuntea oma uskontonsa perusteet ja pyrkiä siirtämään nämä tietonsa ja taitonsa kummilapselleen. Kummin tulisi muun muassa ohjata kummilapsensa ehtoolliselle menoa ja opettaa kirkossa käydessään erilaisia kirkollisia tapoja. Eräs tärkeimmistä kummin tehtävistä on kantaa esirukouksia kummilapsensa ja tämän lähipiiriin puolesta.

Kirkkoon liittyjälle olisi hyvä kummi sellainen, jolta voi kysellä palveluksista ja kirkollisista tavoista, jonka kanssa voi yhdessä oppia ja syventää kirkollista tietä-

mystä. Kummiksi suostuvan on varottava olemasta liian määräilevä tai puuttumasta kirkkoon liittyjän elämään. Kummius ei ole ortodoksisessa kirkossa pelkästään kunniatehtävä ja kasteen todistajana olemista, vaan se on paljon monisyisempi ja velvoittavampi. Kummius on kutsumus-tehtävä, jota pitää harkita muistaen sen veloitteet ja vastuun sekä ymmärtää annettavien lupausten ja tehtävän merkitys. Kummius on hengellistä yhteyttä kastettuun tai kirkkoon liitettyyn, joka syvenee sitä mukaa, kuin kummin rukouselämä ja hengellisen ulottuvuuden todeksi eläminen syvenyvät.

Piispa Arseni

Ilman ristiriitoja

Suutarin perheessä eletään ekumeniaa sovussa keskenään. Uskonnolliset tavat voivat olla erilaisia, mutta yhteistä on kristillisten arvojen kunnioittaminen.

Suutarit asuvat Jyväskylässä Vaajakoskella, missä luonnossa viihtyvän perheen olohuoneen suurista ikkunoista näkyy metsä. Erna on koulutukseltaan biologi ja erityisopettaja, joka on toiminut muun muassa maahanmuuttajien ja luontokoulun opettajana. Tällä hetkellä hän kiertää ortodoksiuskonnon opettajana viiden kunnan alueella. Diplomi-insinööri Riku toimii ryhmäpäällikkönä laskennallisen teknologian asiantuntijayrityksessä. Pyry on 17-vuotias lukiolainen, 15-vuotias Heta käy yläkoulua, 9-vuotias Paju alakoulua ja lisäksi perheeseen kuuluu ystävällinen hännäheiluttaja coton de tuléar Kiira.

Erna ja Riku tutustuivat toisiinsa partiossa ja koko perhe toimii hyvin aktiivisesti Vaajan Valppaat -lippukunnassa.

Suutarit olivat tavallinen luterilaiseen kirkkoon kuuluva perhe, joka kävi kirkossa lähinnä jouluna ja joinakin muina juhlapyhinä, mutta seurakuntaan ei ollut aktiivista suhdetta. Nelisen vuotta sitten Erna kiinnostui ortodoksisuudesta.

– Elämässä oli hengellinen tyhjiö ja tuntuu, että elämänarvot olivat muuttumassa kovemmiksi ja suhtautuminen asioihin skeptiseksi.

Kaipuu ortodoksisuuteen

Erna oli seurannut sivusta hyvien ortodoksiystävien aktiivista seurakuntaelämää ja joulun aikaan hän katsoi televisiosta heidän kotikirkostaan televisioitua liturgian – ihan vain uteliaisuudesta ja koska halusi nähdä ystävät, joita oli ikävä. Yllätyksekseen hän tunsikin vahvan kaipuun päästä ortodoksiseen

jumalanpalvelukseen. Palvelukseen osallistumisen jälkeen halu päästä uudelleen kirkkoon oli vahva. Erna alkoi käydä Jyväskylässä Ylösnousemuksen kirkossa, vaikka kirkkoon meneminen yksin jännitti aluksi kovasti. Ystävät kuitenkin tukivat häntä ja kannustivat osallistumaan ortodoksiakursseille. Pian tarjoutui mahdollisuus mennä mukaan katekumeeniopetukseen, ja sillä tiellä Erna on edelleen.

Aluksi tämä kiinnostus ihmetytti ja kummastutti Rikua, mutta toisaalta hän myös tiesi Ernan menevän täysillä mukaan siihen mitä kokee tärkeäksi.

Kun kirkkoon liittyminen tuli ajankohdaiseksi kolme vuotta sitten, asiasta keskusteltiin perheessä paljon. Vanhimmat lapset halusivat jäädä isän kanssa luterilaisen kirkon jäseniksi – kaikki kaveritkin olivat

ja myös rippikoulun käyminen oli aika pian ajankohtainen asia. Tuolloin 6-vuotias Paju halusi kuitenkin liittyä äidin kanssa ortodoksiseen kirkkoon.

Liittymiseen liittyvissä kysymyksissä ja keskusteluissa Erna sai runsaasti tukea isä Timolta, tulevalta rippi-isältä. Erna ja Paju liitettiin ortodoksisen seurakunnan jäseniksi kesällä 2011, jolloin lähisukua ja seurakunnan väkeä oli seuraamassa lämmينhenkistä mirhavoitelun sakramenttia.

– Mirhavoitelu oli kutittava ja mukava asia. Sain kummeiksi rakkaat perheystävät, jotka neuvoivat minua kirkossa, Paju muistelee.

Arjen tasapainottelua

Suutareista tuli ekumeeninen perhe. Mikä muuttui? Paljon yhdessä toimivassa perheessä muutokset eivät ole olleet kovin suuria.

– Ikonit tulivat kotiin, toteaa Pyry iloisesti ja Paju sanoo, että

– Kun minä ja äiti liityttiin kirkkoon niin kotia rupesi koristamaan ainakin tusina ikonia.

Kodissa ja mökillä on toimitettu kodin pyhittäminen ja ruoka siunataan juhlapäivinä yhdessä syödessä. Ernalla ja Pajulla on myös omia ortodoksisia rukoushetkiä.

Perheenä eläminen on kompromissien tekemistä ja siihen tuo oman vivahteen tasapainotteleminen erilaisten uskonnollisten juhlien ja tapojen kanssa. Jouluna käydään luterilaisen seurakunnan kauneimmissa joululauluissa ja jouluyön messussa ja pääsiäisenä, kun muu perhe suuntaa partiolaisten perinteiselle Teerilahden leirille, Erna osallistuu pääsiäisen palveluksiin ja juhlaan ortodoksisen seurakuntaperheen kanssa.

Kun joistakin ruuista luopuminen osana paastoa puhdistaa Ernaa, niin Rikua Ernan ruokapaaston noudattaminen sen sijaan ahdistaa, eikä hän näe tiukkojen paastosääntöjen muutenkaan olevan tätä päivää. He toteavat, että paaston kokemusta ei voi jakaa jos ei ole hengellistä halua paastoon. Ympäristötalkoiisiin kannustavaa ekopaastoa sen sijaan kannattavat molemmat.

Perheessä tärkeintä on keskinäinen rakkaus ja toisen vakaumuksen kunnioittaminen.

Ortodoksisissa palveluksissakin on luterilaiseen messuun tottuneille vieraita asioita: miesten puoli ja naisten puoli, saatot ja suitsutus, ristinmerkin tekeminen, ikonien kunnioittaminen, tekstien resitoiminen ja säästyksetön kirkkolaulu. Riku pitää virren veisuusta ja urkumusiikista. Pyry kertoo myös pitävänsä urkumusiikista, eikä välttämättä kaipaa jumalanpalveluksiin bändimusiikkia tai muita kevennyksiä. Erna taas muistaa, että eräs mökin siunauksessa mukana ollut nuori ihastui juuri ortodoksiseen kirkkolauluun.

Kun perheen luterilaiset jäsenet ovat Ernan ja Pajun aktiivisen toiminnan kautta mukana ortodoksisen seurakunnan jutuisa, niin he taas puolestaan käyvät partiolaisina evankelisluterilaisessa seurakunnassa, joka on Vaajan Valppaiden taustayhteisö. Partiolaiset kokoontuvat kirkon tiloissa, osallistuvat jumalanpalveluksiin ja muuhunkin toimintaan.

Jakaminen on rikkautta

Vaikka ehtoollisyhteyttä ei ole, Rikun kokemus on, että ortodoksisessa kirkossa ja seurakunnassa ei-ortodoksiset perheenjäsenet on otettu erittäin lämpimästi vastaan ja palveluksissa käynnit ovat olleet hyviä kokemuksia.

Erna on aktiivinen ortodoksisen seurakunnan jäsen: laulaa kuorossa ja kuuluu nuoriso- ja perhetyötoimikuntaan. Hän maalaa ikoneita Pajun kanssa ja on käsis-

tään käteväänä ommellut jo itselleen sarafaanin seurakunnan kurssilla. Pajulle oma kirkko, papit ja seurakuntalaiset ovat tulleet tutuiksi. Palvelukset tuntuvat joskus pitkiltä, mutta hänen mielestään on hyvä ettei ehtoolliseen osallistumiselle ole ikärajaa. Myös virpovitsapajassa ja ikonipiirissä on eri-ikäisiä.

Tänä vuonna, kun laskiaissunnuntaina ei ollut tarpeeksi lunta tavalliseen mäenlaskuun, Riku ja Paju rakensivat kirkon pihaan lumesta hienon pienoishyppymäen, josta laskettelivat omatekoiset mäkihyppääjät.

Ortodoksiususkonnon opettajana Erna näkee oman uskonnon opettamisen tärkeyden kirkon yhteyteen kasvamisessa, samoin luterilaisten rippileireistä mallia saaneet kriparileirit. Hän kuitenkin toivoo, että opetuksessa olisi aikaa ja mahdollisuuksia vuorovaikutukseen eri uskontojen välillä lasten ja nuorten omasta näkökulmasta.

Kun perheessä kuulutaan kahteen eri kirkkoon, sen voi nähdä haasteena, mutta myös rikkautena. Paju miettii, että se ei ole paha katastrofi kun kuitenkin tulee hyvin toimeen kaikkien kanssa ja välillä on mukava käydä luterilaisessakin kirkossa.

Erilaiset näkökulmat tuovat yhteisiin keskusteluihin toisenlaisen ulottuvuuden. Tärkeintä on kuitenkin keskinäinen rakkaus ja toisen vakaumuksen kunnioittaminen.

Eila Kautto

Kuvat Simo Penttinen

Iana ja Iida – nuoret kirkon asialla

Suomen ukrainalainen Iana Lang, 23, ja Iida Lonkila, 22, kohtasivat nuorisotyöpäivillä. Molempien tulevaisuuden unelmana on auttaa ihmisiä ja palvella kirkkoa.

Vuosittaiset nuorisotyöpäivät järjestettiin Valamon luostaris-
sa 20.–22. maaliskuuta ONL:n
ja Valamon opiston yhteistyö-
nä. Opintopäivillä käsiteltiin erilaisia ohja-
usmenetelmiä, nuorten nettitottumuksia,
diakoniaa nuorisotyössä, sekä kansainvä-
lisyyskasvatusta.

Tiedollisen annin lisäksi päivillä on tärkeä
merkitys verkostojen rakentajana. Se kokoaa
yhteen kirkon nuorisotyötä tekeviä, mahdol-
listaa kokemusten jakamisen, keskinäisen
innostamisen ja kannustamisen.

Haastatteluun valikoitui kaksi ensikerta-
laista. Iana Lang vetää Haminan ortodok-
sisessa seurakunnassa Kouvolassa lasten

laulukerhoa. Iida Lonkila tekee Helsingin
seurakunnassa kasvatustyöntekijän sijai-
suutta, vastuualueenaan perhetyö.

Koti löytyi kirkosta

Iana ja Iida ovat kotonaan seurakuntansa
elämässä ja työssä. Näin ei ole ollut aina.

– Minut on kastettu ortodoksiksi, mutta
kasvoin sisälle kirkkoon vasta myöhem-
min, omasta tietoisesta valinnastani, Iana
kertoo.

– Suuressa roolissa oli kaksi teini-iässä
kohtaamaani ihmistä. Ensimmäinen oli
pappi, joka osoitti minulle rakkautta kuin
omalle tyttärelleen. Oma isäni kuoli kun
olin 6-vuotias.

– Toinen oli erään papin rouva, joka
huomasi kiinnostukseni uskontoon. Hän
ohjasi minut raamattutunneille ja opasti
kirkon elämään, Iana muistelee.

Iidalla kiinnostus kirkkoon heräsi samoi-
hin aikoihin, omalla kristinoppileirillä.

– En koskaan unohda kriparin päätösli-
turgiaa Puroniemessä. Ukkini, isä Hannu
Loima, oli mukana liturgiaa toimittamas-
sa, koko perheeni ja isovanhempani olivat
läsnä.

– Olin ylpeä kun sain näyttää läheisil-
leni, että olin löytänyt ortodoksisuudesta
”oman juttuni”. Kaikki olivat rakastavas-
ti läsnä, Iida kuvailee elämänsä tärkeää
käännepaikkaa.

Marja-Leena Jaakkonen ja Iana Lang Kouvolasta, sekä ONL:n puheenjohtaja pastori Teemu Toivonen Helsingistä esittelevät nuorisotyöpäivillä ryhmätyönsä tuloksia.

Kutsu palvelemaan

10 vuotta sitten Iana ei tiennyt Suomea ja suomenkieltä olevan olemassakaan. Silta pohjoiseen, uuteen kotimaahan alkoi rakentua 13-vuotiaana, jolloin Iana tapasi Ukrainassa tulevan puolisonsa Dimitrin.

Tämä oli muuttanut Suomeen ja kertoi elämästään siellä. Dimitri palasi Suomeen, ja vähitellen nuorten välillä virisi seurustelusuhde.

– Ensimmäisen vuoden aikana vaihdoimme yhden tekstiviestin päivässä. Toisena seurusteluvuotena sain paremman puhelinliittymän, ja yhteydenpito helpottui, Iana hymyilee.

Kolme vuotta sitten Iana avioitui Dimitrin kanssa Ukrainassa ja muutti tämän luo Kouvolaan. Heille syntyi puolitoista vuotta sitten poika Maksim.

– Myös täällä koimme tärkeän kohtaamisen. Olimme koko perhe Kouvolassa vigiliassa, jossa palveli minulle ennestään tuntematon pappi, isä Ville. Palveluksen jälkeen hän pyysi ponomaria tuomaan meille pienen ikonin, Iana kertoo.

– Ihan pieni ikoni, mutta miten suurelta se tuntui! Tunsimme itsemme tervetulleiksi ja rakastetuiksi – emme koskaan unohda sitä!

Iana oli Ukrainassa opiskellut musiikin ja pianonsoiton opettajaksi. Haminan seurakunnan pitkän linjan kerhonohjaaja Marja-Leena Jaakkonen kuuli Ianan lahjoista ja kysyi tätä laulukerhon ohjaajaksi.

– Ensin epäilin, voinko aloittaa ohjaamisen niin pienen lapsen äitinä. Mutta työ osoittautui tärkeäksi vaihteluksi minulle ja auttoi myös perhettämme, Iana kiittää.

Nuorisotyöpäivillä nähtiin koskettava vahdinvaihto, kun vuosikausia mukana ollut Marja-Leena kertoi jättävänsä paikkansa nuorelle Ianalle.

Seurakunta tulee lähelle

Iida on koulutukseltaan yhteisöpedagogi. Syksystä 2013 lähtien hän on tehnyt Helsingin seurakunnassa kasvatustyöntekijän sijaisuutta, joka kestää kesään 2014 asti.

Työhön kuuluvat perhekerhot ja -leirit, esiopetuksen teemapäivät, sekä kasvat- ja diakoniatyön yhteinen kohtaamispaikka HORSE. Se on ompelukerho, jossa muun muassa valmistetaan kastelahjoja perheille.

Kerhot ovat tärkeitä kohtaamispaikkoja, jotka tarjoavat perheille tietoa ja vertaistukea. Ne ovat myös seurakunnalle mahdollisuus tulla lähemmäksi perheitä.

– Pappien läsnäolo kerhoissa on tärkeää. Siellä pappia on helpompi lähestyä ja kysyä mieltä askarruttavia kysymyksiä, Iida sanoo.

– Pappien on hyvä jalkautua myös koulujen päivänavauksiin ja päiväkoteihin, sinne missä lapset ja perheet ovat.

Ianalla on sama kokemus. Tiedon puute voi nostaa kirkon kynnyistä.

– Seurakunnassa tarvitaan aikuisille ope-

”Tiedän, että moni ortodoksi Ukrainassa pelkää EU:ta ja kallistuu Venäjän puoleen uskonnollisista syistä. EU:sta liikkuu paljon vääriä mielikuvia, ja sen pelätään pakottavan kirkon luopumaan perinteestään.

Suomessa olen nähnyt aivan päinvas- taista. Ortodokseja on vain n. 1% kansas- ta, mutta heillä on mahdollisuus omaan uskonnonopetukseen ja rikkaaseen us- konnolliseen elämään.

Itsellenikin jotkin tavat tuntuivat täällä aluksi vierailta, mutta olen oppinut ym- märtämään niitä ja nauttimaan Suomen ortodoksisen kirkon hyvin järjestetystä elämästä. Täällä on mahtavaa olla or- todoksi!

Ukrainan kriisi on liian monimutkaista politiikkaa, että tavallinen ihminen voisi sitä ymmärtää. Mieheni kanssa olem- me surreet sitä, että Ukrainan ja Venäjän kansat, serkukset, ajetaan vastakkain. Kun Venäjällä on ollut vaikeuksia, kaikki ukrainalaiset ovat halunneet tukea heitä. Mitä nyt tapahtuu?

Jotkut venäläiset, joita olen pitänyt ystävinäni, ovat nauraneet pilkallisesti minulle: ”Ette voi mitään meille!” Sellai- nen särkee sydäntä.”

Iana Lang, Suomen ukrainalainen

tusta ja keskustelua aivan perusasioista, kirkon tavoista ja opetuksesta, Iana toteaa.

– Mutta lopulta ketään ei voi pakottaa kirkkoon. Tarpeen on tultava ihmisen omasta sielusta.

Ianan oma Maksim-poika kulkee muka- na jumalanpalveluksissa ja kerhossa. Kohta kävelemään opittuaan hän oppi myös suukottamaan omatoimisesti kerhohuo- neen ikoneita.

– Usein lapset tuovat vanhempansa kirk- koon. Siellä on niin paljon mielenkiintois- ta seurattavaa lapselle, kaikille aisteille, että hän oppii kaipaamaan sitä, Iana tietää.

– Kirkko voi olla perheelle suurena tukena. Jos molemmat puoliset kuuluvat ortodoksi- seen kirkkoon, he voivat osallistua yhdessä ehtoolliseen ja saada ohjausta samalta rippi- isältä, Iana kertoo kokemuksestaan.

– Avioliitossa kysytään nöyryyttä, molem- pien kykyä antaa myös periksi. Kirkko kasvattaa meitä siihen ja vahvistaa rakkaut- ta perheen perustana.

Teksti ja kuvat: Tuomas Kallonen

Sallikaa lasten tulla minun tyköni

Pikkuinen poika pysäyttää minut Valintatalossa ja kertoo nähneensä minut aamulla kirkossa. Poika jatkaa kysymyksellä, joka saa minut hämmästyttämään: Olivatko Jumala ja Jeesus todella olemassa?

Totuus on avautunut hänelle ja saanut hänet innostumaan. Ympäriilläni on aina ihmisiä, ja olla ihmisenä ihmisten joukossa – sitä on elämä ja siinä sen päämäärä. Tuossa pienessä pojassa, jonka nimeä en edes tiedä, kohtasin kuitenkin ihmisen ihmisessä syvälisemmin kuin ennen. Me aikuiset ihmiset olemme usein oman itsemme vankeja. Synkkien toiveidemme ja mielenliikkeittemme, itsekkyytemme ja sisäisten ristiriitojemme, moraalisten heikkouksiemme ja syyllisyytemme, mielialojemme ja pelkojemme, vankeja. Me olemme yksinäisyytemme, kaipuunemme, illuusioidemme ja haaveittemme, uskonpuutteemme ja lopulta kuolemamme vankeja. Vapautuksen tästä kaikesta voi tuoda vain joku meitä itseämme korkeampi ja suurempi. Vastauksen tuo tuon pienen pojan kysymys. Jumala ja Kristus, uskomme ankkurit, voivat yksin tuoda valoa elämäämme ja samalla tuo hengellinen valo, joka valaisee sielun, tuo myös selkeyden sydämeen, ohjaa henkeämme ja lopulta osoittaa sille elämän tien. Kristuksen hengen säteily ei aina tapahdu epätavallisilla teoilla vaan yksinkertaisin totuuden ja rakkauden toin, rakkauden joka tarvittaessa ottaa myös kärsimyksen kantaakseen, kirkastaa ja siten lunastaa sen. Jumalan rakkaus näkee jokaisen ihmisen arvon eikä halveksi meistä pienimpiäkään. Vaikka me toistuvasti käyttäisimme Kristuksen

luottavaisuutta väärin, Hän ei näe syytä olla lahjoittamatta sitä meille uudestaan. Tuo lempeä voima voi aiheuttaa muutoksen meissä ja hyvyys herää jälleen eloon. Meidän voimme jakaa tuota voimaa kohtelemalla inhimillisesti lähimmäisiämme ja kenties Jumalan kuva, joka kenties oli jo sammunut, herää eloon. Kristus osoitti omalla elämälään, että jokaisella yksilöllä on korkea arvo Jumalan silmissä. Ristin ryövärikin kohtasi viime hetkillään tuon rakkauden voiman ja pelastui.

Ihminen on salaisuus! Ratko koko elämäsi ajan tuota salisuutta, etkä taatusti käytä aikaasi hukkaan! Jokaisen ihmisen sielussa on asioita, joita hän ei paljasta kaikille, korkeintaan ystävilleen. On myös asioita, joita hän ei paljasta edes ystävilleenkään, korkeintaan itselleen ja silloinkin salassa. Ja vihdoin on myös sellaisia asioita, joita ihminen ei uskalla paljastaa edes itselleen, ja sellaisia asioita kertyy meille kaikille ihmisille. Silloin tarvitsemme jälleen tuon alussa mainitsemani pienen pojan esimerkkiä. On aika lähteä jälleen etsimään tietä Jumalamme luo. Lapsen usko ja innostus tuovat sielulle parannuksen ja saavat meidät liikuttumaan, ja vihdoin sydämemme jälleen puhdistuu. Ilman puhdasta sydäntä ei täydellistä uskoa synny.

Hyvät vanhemmat! Elämän taidot opitaan kotona. Antakaa lastenne tuntee Jumalan rakkaus ja hyvyys. Muisto vanhempien hyvistä teoista, heidän totuuden rakkaudesta, oikeudenmukaisuudesta, hyväsydämisyydestään ja siitä että he eivät valehdelleet, antavat lapsille parhaan mahdollisen kasvualustan. Jos isoon puuhun varttaa pienen oksan, siitä kasvaa osa isoa puuta. Pehdyttäkää lapsenne rohkeasti Raamatun, auttakaa heitä uskomaan Jumalaan ja Kristukseen. Uskokaa minua, he muistavat sen koko elämänsä. Näin Valintatalon kassalta alkanut etsintä tuottaa siunatun hedelmän ja Kristus iloitsee yhdessä kanssanne.

Kristus nousi kuolleista – Totisesti nousi.

Pappismunkki Johannes

Seurakunta elämässäni?

KUUTOSSEURAKUNTIEN KEVÄTTAPAHTUMA 3.5.2014 VARKAUDESSA

Kuutosseurakuntien kevättapahtumaa on vietetty vuodesta 2011. Ensimmäisen kerran kokoonnuttiin Kuopiossa, tänä keväänä Varkaus kutsuu kaikkia yhteiseen päivään.

JARMO IHALAINEN

Kuopion tapahtumassa oli yhteinen liturgia, ruokailu ja juhlatilaisuus paikallisella koululla, muistelee Kuopion kirkkoherra Timo Honkaselkä.

– Ensimmäisenä kevättapahtumapäivänä seurakunnan eri toimintamuodot esitetyivät seurakuntalaisille messutyylillä.

Tänä vuonna Varkaudessa pääteemana on ”Seurakunta elämässämme?”. Kirkkoherra Bogdan Grosu kutsuu kaikkia mukaan.

– Koko ohjelma rakentuu tämän teeman ympärille. Runsaassa ohjelmatarjonnassa on mukana muun muassa edustajia jokaisesta seurakunnasta, jotka kertovat siitä mitä seurakunta merkitsee heidän henkilökohtaisessa elämässään.

On hienoa saada kuulua omaan yhteisöön, jakaa uskoa yhdessä.

– Meitä on yhdessä paljon, vaikka asumme hajallaan laajalla alueella. Seurakunta on hengellinen kotimme, muistuttaa Grosu.

– Voimme olla iloisia omasta ortodoksisesta uskostamme ja kiitollisia siitä, että

saamme olla vapaasti ilman pelkoa sitä mitä olemme.

Myös Timo Honkaselkä muistuttaa yhteydenpidon tärkeydestä.

– Kaikki viisaus ei välttämättä asu omassa seurakunnassa. Yhteistyössä voi järjestää jotakin mihin omat voimavarat eivät ehkä riittäisi.

– Keväinen tapahtuma sattuu pääsiäisaikaan ja silloin on hyvä julistaa ylönousemuksen riemua kaikki yhdessä, sanoo Honkaselkä.

Myös Grosu muistuttaa pääsiäisen läheisyydestä.

– Tapahtumapäivänä voimme muistaa vasta viettämäämme Kristuksen ylönousemuksen juhlaa.

– Hän on noussut kuolleista, särkenyt Tuonelan portit ja antanut meille mahdollisuuden pelastua. Mutta me saamme pelastuksen myös omassa seurakunnassamme kanssarukoilijoiden ympäröimänä. Me annamme ja saamme hengellistä tukea toisiltamme kilvoittelun tiellä.

Nuoria ja lapsia on ollut tapahtumissa

Kevättapahtuman ohjelma

- 9.00** Piirakkakahvit
Varkauden seurakuntasali,
Relanderinkatu 5
- 9.30** Varkauden kirkon esittely
Relanderinkatu 5
- 10.00** Ristisaatto lähtee kirkosta
Pirtinvirralle
• matkaa noin 300 metriä
Vedenpyhitys Pirtinvirran
rannassa
Ristisaatto Varkaus-salille
• matkaa noin 300 metriä
- 11.30** Ruokailu ja kahvit
Tuttujen ja vähän tuntemattomien tapaamista
- 13.00** Päiväohjelma
• kirkkoherra isä Bogdan Grosu
• Varkauden kaupungin edustaja
• arkkikiipisa Leo
• kuorot laulavat
• tervehdykset eri seurakunnista teemalla Seurakunta elämässäni
• teatteritukio
• ehtooveisu ja kotimatkalta lähtö

Aamun piirakkakahvit ja kirkon esittely ovat vapaaehtoista ohjelmaa. Sitovat ilmoittautumiset viimeistään **ke 23.4.** kunkin omaan seurakuntaan. Tarkennettu ohjelma on saatavissa lähtijöille seurakunnista.

mukana aiemminkin, mutta enemmänkin heitä mukaan mahtuisi. Kirkkoherra Bogdan Grosu toivottaakin tervetulleeksi niin isot kuin pienet seurakuntalaiset.

– Tervetuloa virkistymään Varkaudessa! Päivän aikana saamme jakaa ja kokea yhteisiä ilon hetkiä kaikki yhdessä!

Mari Vainio

Jaettu pääsiäisen ilo

Kirkko on suurperhe. Parhaiten tämä näkyy pääsiäisenä. Pääsiäissaarnassaan pyhä Johannes Krysostomos kuvaa juhlapöytää, johon kaikki on kutsuttu:

"Siis tulkaa kaikki sisälle Herranne iloon. Niin ensimmäiset kuin toiset, iloitkaa juhlasta. Rikkaat ja köyhät, riemuitkaa toinen toistenne kanssa. Kilvoittelijat ja välinpitämättömät, kunnioittakaa tätä päivää. Te, jotka paastositte, ja te, jotka ette paastonneet, riemuitkaa tänä päivänä. Pöytä on runsas, syökää ylenpalttisuudessa. Älköön kukaan poistuko nälkäisenä, sillä juhlaruokaa on paljon."

Kutsu pääsiäisen iloon koskee kaikkia. Se ei ole tarkoitettu vain omalle ydinperheelle tai parhaille ystäville. Pääsiäinen ei ole pelkästään seurakunnan sisäpiirin juhla. Kaikki ovat tervetulleita siviilisäätyyn tai sukulaisuuteen, varallisuuteen tai varattomuuteen, sukupuoleen tai sukupuoliseen suuntaukseen, vanhuuteen tai nuoruuteen, rikkauteen tai köyhyyteen, rotuun tai kieleen, uskontoon tai uskonnottomuuteen katsomatta. Ketään ei käännytetä pois.

Taivaallisen isän lapset

Kristuksen risti ja ylösnousemus toteuttavat elämänasennetta, joka perustuu ehdottomaan kunnioitukseen jokaista ihmistä kohtaan, rakkauteen. Jumalalle ei ole oman perheen jäseniä ja sen ulkopuolisia, vaan kaikki ovat Taivaallisen Isän lapsia, ja toinen toisilleen sisaruksia. Sen vuoksi kirkossa käytämmekin toisistamme juuri näitä läheisintä suhdetta kuvaavia sanoja veli, sisar, isä, äiti. Pyhä Nikolaos Kavalas toteaa, että veljeys ja sisarus Kristuksessa on läheisempää kuin biologisten sisarusten suhde. Kirkko on perusolemukseltaan ehtoollispöydän ympärille kokoon-tuva perhe, jonka jäseneksi kaikki ovat tervetulleita.

Kirkko suurperheenä on erityisen tärkeä ihanne nykyisin, kun ydinperheen merkitys väistyy. Moni elää ilman perhettä, ja toisilla perheen kokoonpano voi vaihdella. Harva suomalainen ortodoksi kuuluu perheeseen, joka eläisi kirkkovuoden rytmissä. Melkein kaikilla on perheenjäseninä muitakin kuin ortodokseja. Näitä onkin erityinen ilo nähdä kirkossa, varsinkin suuren viikon ja pääsiäisen juhlapalveluksissa. Sunnuntailiturgiaan kokoon-tuva ortodoksinen yhteisö voi vastata monimuotoisten perheitten ja yksin elävien tarpeeseen kuulua yhteisöön ja olla kristitty yhdessä muitten kanssa. Sen yhteisöllisyyden piiriin kuuluvat myös ortodoksien läheiset ja kirkon ystävät.

Jumalan perheen ikoni

Perheiden muodot vaihtuvat, mutta kirkko Jumalan perheenä pysyy. Voidakseen täyttää tehtävänsä kirkon tulee muistaa

perusolemuksensa, että se kokoontuu pyhän ehtoollisen ympärille ja rukoilee koko maailman puolesta. Kirkon tehtävä on olla Jumalan perheen ikoni ja esimakku koko ihmiskuntaa varten. Ortodoksisen kristityn tulisi aina tiedostaa olevansa jäsen oman seurakuntansa, maailmanlaajan kirkon, kaikkien kristittyjen ja koko ihmiskunnan perheessä.

Suomen ortodoksit ovat jo 1920-luvulta lähtien viettäneet pääsiäistä samanaikaisesti länsimaisen kalenterin kanssa, kaikkien muiden suomalaisten tapaan. Kirkkomme suurin aarre on pääsiäinen ja sitä edeltävät suuri viikko ja suuri paasto ovat näin olleet kaikkien lähimmäisten tavoitettavissa. Kirkkokuntamme rakentajilla, Sortavalan isillä ja äideillä, oli näkemys, joka sulki sisäänsä nuoren isänmaan koko perhekunnan. Pääsiäinen on ehkä ollut suurin yksittäinen syy siihen, että kirkkomme on hyväksytty osaksi suomalaista kulttuuria. Se on myös johdattanut monia ortodoksisen kirkon jäseneksi ja vahvistanut ylösnousemusjuhlaa enemmistö-kirkossa.

Tänä vuonna Herran pääsiäistä vietetään yhtä aikaa sekä vanhan että uuden ajanlaskun mukaan. Se on erityinen ilonaihe, koska Suomen ortodoksit saavat viettää ylösnousemusjuhlaa kaikkien muiden ortodoksien kanssa. Tällä on tärkeä merkitys globaalissa maailmassa. Yhteinen pääsiäisen ajankohta ilahduttaa myös siksi, että kirkkomme on saanut vahvistukse-

ON HERRAN PÄÄSIÄINEN!

Kristus on noussut kuolleista,
nouse sinäkin!
Kristus, joka nukkui, on herännyt,
herää sinäkin!
Kristus on tullut ulos haudasta,
vapauta sinä itsesi synnin kahleista!
Helvetin portit avautuvat,
kuolema on tuhottu,
vanha ihminen on syrjäytetty
ja uusi on vihdoin vapautettu!
Koska teistä on Kristuksessa
tullut uusi luomus,
uudistukaa:
On Herran pääsiäinen,
Kolminaisuuden kunniaksi sanon
sen vielä kolmannen kerran:
Herran pääsiäinen!
On juhlien juhla, ilojen ilo,
joka ylittää kaikki ihmisten juhlat.
On ylösnousemuksen päivä
ja todellisen elämän alku.
Puhjetkaamme valoon ja iloon,
syileikäämme toinen toistamme.

Pyhä Gregorios,
teologi

seen perheenjäseniä monista muista maista. He tekevät näkyväksi uudella tavalla sen, että ortodoksien ja kristittyjen perhe ulottuu koko ihmiskuntaan.

Heikki Huttunen

Kyläläiset kävivät perheittäin pääsiäisyönä kirkossa tai tsasounassa ylösnousemuksen juhlapalveluksessa ja toivat koteihinsa ja kotikyläänsä pyhän ylösnousemuksen pääsiäissanoman.

Pääsiäisen aikana kirkkojen ja tsasounien kellotornit olivat auki, ja kyläläiset saivat käydä estoitta pääsiäiskelloja soittamassa auringon noususta aina auringonlaskuun asti, paitsi ei jumalanpalvelusten aikana. Pyhäkõnkellot soivat pääsiäisenä koko päivän lähes lakkaamatta, ja kyläläisille oli siitä lakkaamatonta pääsiäisiloa. Kylässä ei löytynyt ainoatakaan ihmistä, joka ei olisi pääsiäisenä käynyt pääsiäiskelloja soittamassa ja toivottamassa kyläläisille hyvää pääsiäistä.

Pääsiäisenä kylän joka talo oli kestitalona Pyhä legenda kertoi: "Pääsiäisenä kotiin vieraan kanssa saapuu samalla pyhä Spuassu, ja kun kestität vierastasi, niin samalla kestität pyhää Spuassua." Kylässä puhkesi kuin runsaudensarvi, vieraat kulkivat talosta taloon, vuorotellen toistensa luona. Kotikylän elämä oli pääsiäisenä niin vilkasta ja kyläläisten jatkuva vierailu niin välitöntä, ettei sitä sanoin saata selittää. Kyläläisten pääsiäisilo oli kuin pulpuuva lähde, mikä ei koskaan lakannut toimimasta.

Kirjasta Niilo Sauhke, Karjalan Praasniekat.

Keskustelua uskonnonopetuksesta

Media lietsoo kansalaisia vastustamaan nykyistä katsomusjärjestelmää, joka perustuu lapsen oikeudesta omaan uskontoon. Tietyt tahot ovat valinneet linjakseen muokata mielipiteitä kaikille yhteisen katsomusmallin puolesta. Mistä oikein on kysymys?

Vuonna 2003 koulujärjestelmäämme otettiin käyttöön oman uskonnon opetuksen periaate entisen tunnustussellisen opetuksen sijaan. Nykyinen malli toteuttaa hyvin kansainvälistä lasten oikeuksien yleissopimusta, jonka mukaan lapsen omantunnon ja uskonnonvapautta on kunnioitettava. Tätä tukee myös oppilaiden keskuudessa tehtyt kyselyt.

Nykyjärjestelmän kritiikkiä

Pääsääntöisesti nykyistä mallia kritisoivat arvioivat opetusta vanhojen mielikuvien pohjalta. Äänessä ovat vuosikymmeniä sitten koulussa olleet, jolloin uskonnon-opetuksen oppisisällöt olivat aivan toiset kun tänä päivänä.

Suomi on globalisoitunut parin viimeisen vuosikymmenen aikana. Silti maamme on edelleen homogeeninen, suomea puhuva ja luterilainen maa. Kansalaisia pelotellaan monien eri opetussuunnitelmien sekamelskalla, jossa oppilaat lokeroidaan pikku ryhmiin. Median mukaan tämä potoeroituminen maksaa paljon.

Suomessa on 13 hyväksyttyä uskonnon opetussuunnitelmaa. Suurimmassa osassa Suomea opetetaan vain luterilaista uskontoa ja jonkin verran ortodoksista ja islamin uskontoa sekä elämäntietoa. On vain muutama koulu, jossa on käytössä muita opetussuunnitelmia näiden lisäksi.

Opetushallituksen selvityksen mukaan pienryhmäisten uskontojen lisähinta on puoli promillea kaikista koulukustannuk-

sista. Opetusministeri Kiuru totesi eräässä seminaarissa, ettei tästä asiasta voi tehdä ekonomista kysymystä.

Kritiikin kohteena ovat olleet sekä oppisisällöt että opettajat. Ortodoksista ja katolista uskonnonopetusta pidetään kirkon etäpäättteenä, vaikka nykyjärjestelmän mukaan opetus ei saa olla juurruttavaa. Islamin opetukseen kohdistuu vielä voimakkaampi kritiikki.

Tietty ortodoksinen tapakulttuuri nähdään uskonnonharjoittamisena ja sitä kritisoidaan, vaikka ikonit, tuohukset ovat osa oppimisympäristöämme. Opetushallituksen käsityksen mukaan tässä ei ole mitään ongelmallista. Rukoilemaan, polvistumaan tai ehtoolliselle ei opettaja saa oppilasta pakottaa. Liturgiaan oppilaat pitää viedä, jos se on opetussuunnitelmaan kuuluvaa toimintaa. Ehtoolliselle ei saa ketään pakottaa, se on vastoin uskonnonvapautta. Uskonnonharjoittaminen ei kuulu nykykouluun. Ristinmerkin ja esimerkiksi paastorukouksen opettaminen voidaan perustella pedagogisesti.

Epäpätevät opettajat ovat niin ikään kritiikin kohteena. Ortodoksisen uskonnon opettajalla on oltava lain mukainen pätevyys. Hänen ei tarvitse olla ortodoksisen kirkon jäsen. Koska uskonnossamme on paljon kulttuurisia asioita, on yleensä melko mahdotonta opettaa ilman kokemustietoa. Muodollisesti epäpätevien ortodoksisten opettajien määrä on vähentynyt huomattavasti.

Islamin opettajina on paljon muodol-

lisesti epäpäteviä. Vanhempien mielestä tärkeintä on opettajien oma uskonnollinen tausta. Huonolla kielitaidolla varustetut ja epäpätevät opettajat eivät usein tunne oppisisältöjä. Tästä voi tulla törmäyskurssi rehtorin kanssa. Tämä on todellinen ongelma, mutta ratkennee ajan myötä.

Rehtorien liitto tahtoo muuttaa nykyjärjestelmän siihen liittyvien käytännön ongelmien takia. Joskus on hankala löytää päteviä opettajia ja saada oppiaine sijoitettua lukujärjestykseen. Moni asia ratkeaa hyvällä tahdolla. Henkilökohtainen kokemukseni on, että ongelmia voi olla kaksiopettajaisella koululla, mutta isossa monikulttuurisessa koulussa asiat ratkeavat. Usein on kyse rehtorin ammattitaidosta ja tahdosta.

Tähän voi vertailukohteena mainita, että Helsingin kaupungissa tarjotaan 45 äidinkieltä, kotikieltä ja ylläpitokieltä. En ole kuullut että näiden yhdistämistä olisi edes harkittu. Koulut päivästään kehuvat laajaa kielitarjontaan. Miksi eri uskontoja ei pidetä rikkautena?

Monikulttuurisuutta tukeva malli

Katsomusaineiden opetuksen järjestämisen uskontoperinteittäin on monikulttuurisuuspolitiikkaa, jolla on selkeästi kotouttamisen ja identiteetin kehittämisen kannalta merkitystä. Sen sijaan kaikkien oppilaiden yhteinen katsomus ei ole perustaltaan ajanmukainen. Yhteinen malli on käytössä muissa pohjoismaissa, mutta opetukseen liittyviä ongelmia ei tuoda esille mediassa.

Ruotsissa on lanseerattu sana ”uskonto-sokeus”, jota käytetään ihmisistä, jotka eivät tunne omaa eivätkä vierasta uskontoperintöä. Euroopassa on maita, jotka haluavat järjestää opetuksen Suomen mallin mukaisesti. Näistä media vaikenee. Suomella on oma uskontopolitiikkansa ja siihen liittyvä historia. Eri maiden käytäntöjä on hankala verrata toisiinsa.

Vaikka Eurooppa on sekularisoitunut, uskonto on tullut vahvasti osaksi maailman politiikkaa. Myös globalisoitunut kaupan käynti vaatii tietoja sekä uskonnosta että kulttuurista. Kaikille yhteinen opetuksen

malli ei tue lapsen omaa identiteettiä, se on todennäköisesti valtakirkon sanelemaa ja opetuksesta kieltäytyvien määrä kasvaa. Uskonnottomat ovat jo ilmoittaneet, etteivät he osallistu kaikille yhteiseen opetukseen, mikäli sellainen tulisi. Kapealle katsomukselle rakentuvien yksityiskoulujen määrä tulisi todennäköisesti kasvamaan. Niissä ei kukaan valvo katsomusopetuksen sisältöä. Tämä lienee lähtökohdana sisäasiainministeriön sisäisen turvallisuuden raportissa, jossa oman uskonnon opetus on luokiteltu turvallisuustekijäksi.

Oman uskonnon opetusta tulee kehittää

ja etenkin opettajien pätevyyttä ja pedagogisia taitoja kehittää, sillä monikulttuuriset yhdysryhmät ovat haastavia. Oppilaat arvostavat uskonnonopetusta, vaikka he eivät pidäkään sitä tärkeimpänä oppiaineena, Opetushallituksen selvityksen mukaan.

Oman uskonnon opetuksessa luodaan perustaa uskontojen rauhanomaiselle kohtaamiselle. Uskon että se on myös yhteiskunnan intressi ja toivon, että päättäjät pohtivat asiaa tarkoin jos uskonnonopetuksen malli viedään eduskuntaan saakka. Tois- taiseksi mennään vanhalla mallilla.

Sirpa Okulov

PSHV:n verkkosivut uudistuivat – käyttö eri laitteilla helpottunut

Mobiiliviestinnän monet näyttötyypit ja -koot asettavat uusia odotuksia toimiville nettisivuille. Veljeskunnan internet-sivut ovat nyt uudistuneet ja mukautuvat hyvin eri päätelaitteiden käyttäjien tottumuksiin.

–Olemme tavoitelleet selkeyttä ja vaaleaa, jopa iloista sävyä sivuillemme. Näin niiden esiin klikkaaminen tuntuu mukavalta. Sisältöä teemme siitä moninaisesta toiminnasta, joka veljeskunnan ja sen alaosastojen piirissä on meneillään. Tulevista tapahtumista on selkeät

ilmoitukset, selvittää toiminnanjohtaja Sergius Colliander.

Veljeskunnan sivuilta löytyy opintomateriaalia Tiistaiseuroille ja muille piireille. Ne sisältävät myös järjestön tiedot, kuten joulukuussa yhdistysrekisteriin merkityt uudistetut säännöt, vuoden 2013 vuosikokouksen hyväksymän johtosäännön ja järjestön painepisteohjelman vuosille 2014–2016.

Myös Aamun Koiton verkkosivut ovat uudistuneet ja yksinkertaistuneet. Sivustojen kehitystyö ja aineiston lisääminen

tulee jatkumaan.

–Toivomme, että käyttäjät antaisivat meille palautetta, kaikenlaiset kommentit ja mielipiteet ovat erittäin tervetulleita! korostaa isä Sergius.

Nettisivujen osoitteet ovat pshv.fi ja aamunkoitto.fi. ♦

Veljeskunnalle uusi tunnus –raikkaasti eteenpäin!

Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunnan hallitus on ottanut käyttöön uuden järjestötunnuksen. Hallituksen antamien suuntaviivojen mukaan on tunnuksen suunnitellut Miika Immonen, toiminimi Synodi.

–Veljeskunnalla on kau niit, heraldisesti muotoillut tunnuksat ennestään ja ne jäävät käyttöön arvokkaissa tilanteissa ja järjestön huomionosoituksissa. Uuden tunnuksen on

tarkoitus ilmentää järjestön dynaamisuutta ja eteenpäin kurottautumisen tahtotilaa. Tällainen liike on mahdollista elävöityneen ristiriitaisen voimalla, selittää PSHV:n puheenjohtaja, piispa Arseni.

PSHV:n uusi logo tulee käyttöön verkkoviestinnässä, kirjelomakkeissa, ilmoituksissa ja muissa juoksevan toiminnan yhteyksissä. ♦

Tule perheleirille yöttömän yön Lappiin!

Aika: ma-pe 9.–13.6. Paikka: hotelli Korpikartano, Meneskartanontie 71, Inari

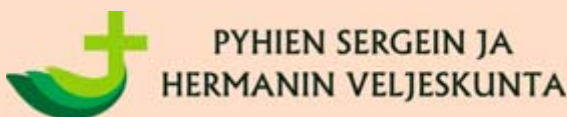
Perheleirin aikana Lapin luonto tulee likelle jättäen aikuisiin ja lapsiin lähtemättömät jylhyden jälkensä! Neljän päivän aikana on vapaa-aikaa ja ohjattua ohjelmaa lapsille ja aikuisille. Leirin johtoteemana on ihminen luomakunnan osana ja tätä aihetta lähestytään monin eri tavoin! Samaan aikaan on Menesjärvellä myös kristinoppileiri. Jumalanpalve-

lukset, ateriat ja jotkin ohjelman osat ovat yhteisiä!

Majoitus on kodikasta, ateriapaketti runsas, järvimaisema aukeaa pihapiiristä.

Leirin järjestävät yhdessä PSHV ja Lapin ortodoksinen seurakunta. Leirin hinta: lapsi 4–10 v. 120 euroa, lapsi 11–14 v. 160 euroa ja aikuinen 240 euroa.

Tiedustelut ja ilmoittautuminen 30.4. mennessä puhelimitse 0206100491 tai sähköpostilla pshv@ort.fi. ♦

HOS

*"Tulkaa, kaikki uskovaiset,
kumartaen kunnioittakaamme
Kristuksen pyhää ylösnousemista,
sillä katso, ristin kautta
tuli ilo kaikkeen maailmaan."*

Pääsiäisen hymniaarteistosta

Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta toivottaa kaikille Aamun Koiton lukijoille riemullista Herran ylösnousemisen juhlaa: Kristus nousi kuolleista! Totisesti nousi!

Perheeseen kätkeyty aarre

Alkuvuodesta julkistettiin tiedot kirkon viime vuoden jäsenmäärästä, joka painui vähän miinukselle vuoteen 2012 verrattuna. Alustavissa tulkinnoissa käänteeseen on arveltu olevan seurausta muun muassa perheitten uskontokasvatuksen muutoksista. Lapsia nyt saava uusin sukupolvi ei välttämättä kasta jälkikasvuun, vaikka vanhemmat tai toinen heistä kuuluisi kirkkoon. Suhdanne on ollut näkyvässä kirkon tilastoissa jo vuosien ajan. Kirkko ei kasva sisältä päin. Päinvastoin. Useissa seurakunnissa hautauksia on enemmän kuin kasteita. Nyt taittuneen jäsenmäärän kasvun takeena ovat olleet kirkkoon liittyjät ja maahanmuuttajat.

Vain noin kolmannes alle 34-vuotiaista suomalaisista vanhemmista antaa lapsilleen uskontokasvatusta jossakin muodossa. Heistäkin monet kokevat uskontoon liittyvät asiat vaikeasti lähestyttäviksi ja sanoitet-taviksi. Ortodoksit eivät muodosta tässä poikkeusta.

Muuan ortodoksimies muisteli lämmöllä mummoaan ja hänen arjessa näkynyttä uskoaan. Aamurukoukset ikonin edessä, ristinmerkin ahkera viljely, paasto- ja juhlakausien noudattaminen. Tästä kaikesta oli jäänyt kaunis muisto. Omille lapsilleen mies ei kuitenkaan kokenut osanneensa välittää ortodoksisen uskon aarteita, sen sisältöjä ja muotoja. Miten käy mummon muiston? Se kuolee miehen mukana kuten pitääkin. Olennainen kysymys kuuluu, muistavatko hänen lapsenlapsensa aikanaan oman ukkinsa arjessa näkyneen uskon.

Moni omassa uskossaan arka ortodoksinen vanhempi saattaa toivoa, että hänen lapsensa olisi aikanaan kirkon ikiaikaisen perinteen kantaja. Että lapsissa oman perheen ja suvun perintö eläisi vahvana ja siirtyisi aikanaan seuraavallekin sukupolvelle. Jotta näin tapahtuisi, perheeseen kätkeyty ortodoksisuuden aarre pitäisi uskaltaa kaivaa esiin tutkittavaksi ja eletäväksi juuri nyt. Lapset eivät nimittäin osaa aikuisena arvostaa ja kaivata jotakin, mistä heillä ei lapsuudessa ole kokemusta.

Pekka Metso

Isä Ioannis Lampropoulos jatkaa OPL:n puheenjohtajana

Ortodoksisten pappien liiton vuosikokouksessa Tampereella 10.- 11.2. liiton puheenjohtajaksi valittiin jatkamaan seuraavalle kolmivuotiskaudelle 2014-2016 Ilomantsin seurakunnan kirkkoherra Ioannis Lampropoulos. Liiton hallitukseen valittiin jatkamaan pastori Mikko Sidoroff Joensuusta ja pastori Mikael Sundkvist Vantaalta. ♦

Ortodoksisen musiikin suur tapahtuma Tampereella

Valtakunnalliset «Laulava kirkko» -kirkkolaulupäivät pidetään Tampereella 14.–16. marraskuuta 2014. Järjestyksessä 18. ortodoksisten kirkkolaulupäivien odotetaan kokoavan Tampereelle kymmeniä kuoroja ja satoja laulajia.

Kirkkolaulupäivät ovat jo vuosikymmenien ajan kuuluneet Suomen ortodoksisen kirkon perinteisiin. Laulupäiviä on yleensä vietetty viiden vuoden välein. Edelliset kirkkolaulupäivät pidettiin vuonna 2010 Joensuussa ja vuonna 2005 Kajaanissa.

Juhlien käytännön järjestelyistä vastaavat Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunta, Ortodoksisten Kanttorien Liitto ja Tampereen ortodoksinen seurakunta.

Kirkkolaulupäivien ohjelmassa on sekä huippukuorojen konsertteja että tavallisten seurakuntakuorojen sävelhartaus. Jumalanpalveluslaulu korostuu päivien Laulava kirkko - teeman kautta erityisesti.

Kirkkolaulupäivien toimintakanavissa on mahdollista perehtyä asiantuntijoiden johdolla mm. yksinääniseen kirkkolauluun, slaavinkielisiin veisuihin, kuorolaisen ja kuoronjohtajan väliseen vuorovaikutukseen sekä nykypäivänä sävellettyyn kirkkomusiikkiin.

Kolme kuorokonserttia, joissa esiintyvät Turun ortodoksisen kirkon kuoro, Uspenskin katedraalikuoro, Joensuun yliopiston ortodoksinen kuoro sekä Ortodoksinen kamarikuoro, tuovat kirkkolaulua esille laajalle yleisölle. Ortodoksien kamarikuoron konsertti on lisäksi levynjulkistus-konsertti, Pavel Tshesnokovin Panihida suomeksi sovitettuna.

Juhlaviikonloppu huipentuu vigiliaan lauantaina 15.11. ja liturgiaan sunnuntaina 16.11. Liturgiassa ei lauleta uusia sävellyksiä tai sovituksia niin kuin aiempina vuosina, vaan käytetään uuden nuottiliturgian mukaista materiaalia kirjan toimittajan, dir.cant. Juhani Matsin johdolla.

– Eri puolilta maata tulevien laulajien kannalta on merkittävä yhteyden kokemus saada laulaa suurkuorona. Monissa pyhäköissä on vain pieni joukko laulajia. Kun sävelmät ovat tuttuja, voivat laulajat laulaa vapautuneesti ja syntyy aito jumalanpalveluksen tunto, pohtii Juhani Mätsi, joka on jo edennyt pitkälle liturgian nuottitihon kokoamisessa.

Sunnuntain päiväjuhlassa kuullaan musiikkitoimittaja Risto Nordellin puheenvuoro kirkkomusiikista kuulijan kannalta.

Laulupäivät on suunnattu erityisesti ortodoksisille kirkkokuoroille, jotka ilmoittautuvat tapahtumaan kuoroina PSHV:n toimistolle. Jokaiselta

osallistujalta peritään osallistumismaksu, joka kattaa kaiken ohjelman sekä tietyt ruokailut (ns. laulupäiväpassi). Jokainen kuoro huolehtii itse matkoista ja majoituksesta.

Jumalanpalvelukset, luennot ja konsertit ovat avoimia kaikille. Muissa paitsi jumalanpalveluksissa on tilaisuuskohtainen ohjelmamaksu niille kuulijoille, joilla ei ole laulupäiväpassia. ♦

Lisätietoja:

Sergius Colliander, Pyhien Sergein ja Hermanin Veljeskunnan toiminnanjohtaja, puh.0206 100 491, sergius.colliander@ort.fi
Varvara Merras-Häyrynen, Ortodoksisten Kanttorien Liiton puheenjohtaja, puh. 0207 220 633, varvara.merras-hayrynen@ort.fi

Ortodoksisen Kulttuurin Säätiö

APURAHAAKEMUS – NUORISOAPURAHAT 2014

Ortodoksisen Kulttuurin Säätiö on perustettu vuonna 1981 ja sen kotipaikka on Joensuu. Säätiö tukee ja edistää ortodoksista kulttuuria ja myöntää apurahoja, stipendejä ja huomionosoituksia säätiön tarkoituseriä toteuttaville organisaatioille, henkilöille ja ryhmille.

Pohjois-Karjalan Osuuskauppa (PKO) on myöntänyt Ortodoksisen kulttuurin säätiölle rahoitusta vuosille 2014 – 2018 käytettäväksi pohjoiskarjalaisten 18-vuotiaiden ja tätä nuorempien henkilöiden ja ryhmien ortodoksista kulttuuria ja ortodoksisuutta edistävään toimintaan.

Rahoitettavia toimintoja voivat olla talkootyö, kirkkolaulu, ikonimaalaus, leiri- ja kerho-ohjaus, opinto- ja esiintymismatkat ja vastaava muu toiminta. Apurahan suuruus voi olla 200 – 500 € ja sitä voi hakea joko yksittäinen henkilö tai ryhmä. Apuraha on hakijalle tai hakijoille lähtökohtaisesti verotonta, mutta jokainen

saaja on kuitenkin itse vastuussa mahdollisista omista veroistaan, jonka määrään vaikuttavat mm. mahdolliset saadut muut apurahat tai avustukset.

Apurahaa haetaan kaavakkeella (www.ortodoksisaaatio.fi/apurahat.php), jonka voi lähettää sähköisesti säätiön hallituksen puheenjohtaja Keijo Mutaselle mutanen.keijo@gmail.com otsikolla 'Nuorisoapuraha 2014' tai Ortodoksisen Kulttuurin Säätiö c/o Joen Isännöintipalvelu, Toivo Korhonen, Niskakatu 27, 80100 Joensuu. Kuoreen merkintä: Nuorisoapuraha 2014. Tietoja ei käytetä muuhun tarkoitukseen eikä niitä luovuteta edelleen.

Haku aika päättyy 30.4.2014.

Päätökset myönnettyistä apurahoista tekee säätiön hallitus 15.6.2014 mennessä.

Syyria ja kaivattu rauha

Arabikevät johti mielenilmauksiin ja aseellisiin yhteenottoihin Pohjois-Afrikassa ja Lähi-idässä. Syyriassa kolme vuotta sitten puhjennut konflikti on levinnyt hallituksen ja kapinallisten väliseksi sisällissodaksi, jonka seuraukset maan tulevalle kehitykselle ovat lohduttomat.

Materiaaliset ja kulttuurihistorialliset tuhot ovat mittavat, mutta nekin kalpevat inhimillisen kärsimyksen edessä. Miljoonat syyrialaiset ovat joutuneet pakolaisuuteen ja kantoivat nyt naapurimaita, joissa eletään kantokyvyn äärirajoilla. Mittasuhteet naapurimaa Jordaniassa ymmärtää, kun laskee, että Suomeen tulisi yllättäen puoli miljoonaa pakolaista.

Syyria sijaitsee Lähi-idän keskiössä ja maa oli pitkään esimerkki kulttuurien, kielten, uskontojen ja kansojen rinnakkaiselosta. Pinnan alla on kuitenkin kytenyt erilaisia näkemyksiä maan tulevasta suunnasta. Maan johto kuuluu alawiittien muslimivähemmistöön, kun taas enemmistö sunnimuslimeihin. Kristityt ovat vähemmistössä, mutta ortodokseilla on historiallisesti pitkä tausta Syyriassa.

Kirkko on pyrkinyt pysymään puolueettomana, mutta on joutunut osaksi pahenevia väkivaltaisuuksia. Maaliskuussa uutisoitiin, että Maaloulun kaupungista siepatut ortodoksinunnat on vapautettu. Heidät vaihdettiin hallituksen joukkojen vangitsemiin 150 naiseen ja lapseen. Edelleen on siepatuina ortodoksia pappeja ja piispoja.

Syyrialaiset ovat todellisten ratkaisujen edessä, kun sota jossain vaiheessa rauhoittuu. Kuka saa vallan ja mitä tapahtuu eri vähemmistöille? Siihen asti kansainvälisen yhteisön on ponnisteltava saadakseen syyrialaisille välttämättömää ensiapua, lääkin- ja psykologipalveluja, ruokaa ja vettä.

Tavalliset syyrialaiset kaipaavat rauhaa, turvallista arkea, mahdollisuuden päästä takaisin kouluun ja töihin. Maan rakentaminen aloitetaan raunioilta. ♦

media

YLE Radio 1

15.4. Iltahartaus, klo 18.50, Joensuun Piispa Arseni

18.4. Suuren perjantain iltapalvelus klo 18–19, Pyhän Nikolaoksen kirkko Imatra

19.–20.4. Pääsiäisen aamupalvelus ja liturgia klo 23.55–03.00 (tv, radio) Valamon luostari, Heinävesi

25.4. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa Leo

3.5. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, pastori Aarne Ylä-Jussila

4.5. Liturgia klo 11–12, Kristuksen kirkastumisen kirkko, Vantaa

18.5. Liturgia klo 11–12, Lintulan luostarin Pyhän Kolminaisuuden kirkko Heinävesi

20.5. Iltahartaus klo 18.50, opettaja Maria Lampinen

24.5. Aamuhartaus, klo 6.15 ja 7.50, arkkipiispa Sergei

1.6. Liturgia klo 11–12, Kristuksen ylösnousemisen kirkko, Jyväskylä

Kerro millaista on ortodoksilapsen uskonnollinen kotikasvatus!

Kutsun sinua kirjoittamaan vapaamuotoisesti kokemuksistasi kotona tapahtuvasta ortodoksilapsen uskonnollisesta kasvatamisesta. Voit olla lapsen vanhempi tai huoltaja, kummi, isovanhempi tai muu aikuinen. Sinun ei tarvitse olla ortodoksi.

Aiheesta kirjoittamalla tuot ortodoksisesta kasvatuksesta esille tärkeää tietoa. Kirjoita mahdollisimman laajasti kodin uskonnolliseen kasvatukseen liittyvistä ajatuksistasi ja kokemuksistasi, esimerkiksi:

- mitä pidät tärkeänä ortodoksilapsen uskontokasvatuksessa?
- mitä ortodoksiksi kasvattamiseen mielestäsi sisältyy (tavat, uskonsisällöt, arvot, jne.)?
- mitkä asiat ovat auttaneet ja haitanneet sinua uskontokasvatuksessa?
- mistä olet saanut tai toivonut saavasi tukea uskontokasvatukseen?
- miten koet onnistuneesi ortodoksiksi kasvattamisessa?
- millaiseksi koet roolisi uskontokasvattajana?

Voit kirjoittaa nimettömänä. Kerro ikäsi, sukupuolesi, perhesuhteesi sekä kasvatamiesi lastesi iät ja sukupuolet ja millaisessa kasvatussuhteessa olet heihin. Kerro missä näit tämän ilmoituksen. Jos suosit mahdolliseen tutkimushaastatteluun, liitä kirjeeseesi yhteystietosi. Kirjoitukset

käsitellään luottamuksellisina.

Käytän aineistoa perheiden uskontokasvatusta käsittelevässä tutkimuksessani Itä-Suomen yliopiston teologian osastossa. Tutkimustuloksia voidaan hyödyntää perheiden uskontokasvatuksen tukemiseen, opetuksen kehittämiseen ja koulutukseen.

Odotan kirjoitustasi viimeistään toukokuun 2014 aikana. Kirjoitukset kirjeitse tai sähköpostitse alla olevaan osoitteeseen.

Annan myös lisätietoa.

Teol. tri. Pekka Metso
Teologian osasto, Itä-Suomen yliopisto
PL 111, 80101 Joensuu
pekka.metso@uef.fi, puh. 0294 452651

Ohjeita kirkon palvelijoille

Valamon opiston vt. rehtori Kimmo Kallinen ja ONL:n järjestösihteeri Jaso Pössin toimittama Pyhäkön käsikirja on suunnattu ortodoksisen seurakuntien työntekijöille ja vapaaehtoisille, sekä kaikille niille

joita kiinnostaa ortodoksinen jumalanpalveluselämä ja kirkkoesineistö. Kirjan alkulehdillä Kallinen taustoittaa lyhyesti alttariapulaisen eli ponomarin vastuullisia tehtäviä, jotka voivat olla hyvin erilaisia eri pyhäköissä. Tehtävien luonne riippuu paljolti siitä onko pyhäkössä erikseen isännöitsijä, vahtimestari ja ponomari. Kirjassa päähuomio on varsinaisissa ponomarin tehtävissä, jumalanpalvelusten avustamisessa ja siihen läheisesti liittyvissä toimissa. Toinen painopiste on liturgisen esineistön,

kirkkotekstiilien, jumalanpalveluspukujen ja ikonien huoltamisessa ja säilytyksessä. Kummastakaan teemasta ei ole maassamme aiemmin julkaistu kattavia esityksiä.

Pyhäkön käsikirja on jaettu kolmeen osaan. Ensimmäinen osa käsittelee yksityiskohtaisesti piirrosten kera alttariapulaisen moninaisia jumalanpalvelukseen liittyviä tehtäviä. Kimmo Kallinen nostaa esille, kuinka ponomari on esikuva muille jumalanpalveluksiin osallistuville. Hän voi vaikuttaa siihen, kuinka ihmiset kokevat jumalanpalveluksiin osallistumisen. Toinen osa käsittelee kirkon tekstiilien ja jumalanpalveluspukujen huoltoa ja säilytystä. Tekstiilikonservaattori Leena Säppi tuo esille kuinka seurakunnissa on säilynyt kulttuuri-, taide- ja kirkkohistoriallisesti merkittäviä tekstiilejä ja esineitä. Jokainen vaatimatonkin tekstiili tai sen osa voi olla historiallisesti arvokas, ja me kirkon palvelijoina olemme vastuussa niistä. Seurakunnan tulee tarjota vanhoja

käytöstä poistettuja tekstiilejään Suomen ortodoksiseen kirkkomuseoon. Viimeisessä osassa on kattava ohjeistus ikonien ja kirkon muun esineistön huoltoon ja kunnossapitoon. Tässä osiossa nostetaan esille vaurioiden ennaltaehkäisyn tärkeys, ja ikonien ja esineistön dokumentointi ja kunnan seuranta.

Pyhäkön käsikirja on kierresidottu ja pehmeäkantinen, kirjan lopussa on tilaa muistiinpanoille. Teos on välttämätön apuväline ja tietolähde esimerkiksi aloitteleville alttariapulaisille, mutta myös kokeneempi kirkonpalvelija löytää kirjasta paljon käytännön ohjeita ja tarpeellista tietoa oman tehtävänsä toteuttamiseen. Suosittelemme Pyhäkön käsikirjaa lämpimästi kaikille kirkon palvelijoille. Teos on odotettu, ja käytössä siitä muotoutuu erinomainen oman pyhäkön käyttöohjekirja.

Anna-Kaarina Kyyrönen

Uskonoppia seikkaperäisesti

I.A.Gluhov: Ortodoksinen katekismus.

Pietari: Igumenia Taisian muistoyhdistys, 2013. 535 siv.

Viime vuonna Venäjällä julkaistiin Igumenia Taisian muistoyhdistyksen toimesta Ivan Gluhovin kirjoittama *Ortodoksinen katekismus* suomenkielellä. Kirjoittaja teki elämäntyönsä vuosina 1959–1999 Moskovan Hengellisen seminaarin ja akatemian opettajana. Luentomateriaaliin perustuva teos on yksityiskohtainen opas ortodoksisen uskonopin ymmärtämiseen. Sitä voi sisältönsä puolesta hyvin verrata Katoliseen kirkon katekismus -teokseen, joka myös on hyödyllistä lukemista ortodokseille. Kirjan ulkoasu on mainittua kirjaa vaatimattomampi. Sisältö on kuitenkin siinä määrin pohdittua ja opettavaa, että kirjan toivoisi kuluva monien käsissä ja

sen soisi kuuluvan jokaisen ortodoksin käsikirjastoon.

Kirja jakaantuu kymmeneen lukuun, joissa kerrotaan muiden muassa ortodoksisen kirkon opetus ihmisestä, uskosta, toivosta ja rakkaudesta sekä Raamatun kirjoitusten jumalallisuuden tunnusmerkit. Teoksessa käydään läpi uskontunnustuksen, Herran rukouksen, Autuuden lauseiden ja Kymmenen käskyn sisältö ortodoksisesta näkökulmasta. Kirja on jaotukseltaan selkeä ja helpolukuinen. Sen voi lukea kannesta kanteen, mutta siihen voi paneutua myös lyhyinä pätkinä päälukujen pieniin alaotsakkeisiin jaettujen aiheiden mukaisesti. Teoksen sisältö on selkeää oppimateriaalia, jota voi hyvin käyttää katekumeeniopetuksessa, ortodoksiapiireissä ja pieninä annoksina vaikkapa

tiistaiseurojen kokoontumisissa.

Sain eräältä kirjaa lukeneelta ystävältä kirjeen, jossa hän totesi: ”Tämä seikkaperäisesti ortodoksista uskonoppia käsittelevä kirja puhuu minulle kuin opettaja oppilaalleen. Olen tutkinut tätä mainiota teosta koko tämän vuoden alun. Se auttaa minua lukuisten Raamatun lainausten kanssa ymmärtämään syvemmin Vanhaa ja Uutta testamenttia. Kirja on helmi!” Tähän arvioon on helppo yhtyä ja onnitella vielä teoksen suomentanutta Heini Arosta arvokkaasta työstä.

Tällä hetkellä Gluhovin hinnaltaan edullista *Ortodoksinen katekismus* -teosta löytyy Valamon luostarin Tuohus-kaupasta sekä Heinävedeltä että Helsingistä.

Piispa Arseni

О православии в Финляндии на русском языке.

Электронные СМИ являются неотъемлемой частью современной жизни. Официальный сайт Финляндской православной церкви информирует о жизни и событиях в приходах. На страницах можно найти информацию о богослужениях, епархиях и храмах Финляндской православной церкви. На сайте Церкви основан раздел информирующий о важных событиях на русском языке. Адрес сайта www.ort.fi. В прошлом году, в социальных сетях был запущен информационный проект Православие.fi. Одноименные страницы открыты в сетях Вконтакте и Facebook. Этой весной в Facebook создана группа «Православные в Финляндии», в которой можно задать вопросы, поделиться интересной информацией и фотографиями.

Русскоязычная деятельность в приходах.

Сегодня приходы Финляндской православной церкви объединяют представителей различных языковых групп. Благодаря совместной деятельности работников приходов и добровольцев во многих городах организована многонациональная работа. Информацию о богослужениях и мероприятиях на русском языке можно найти на сайте Финляндской православной церкви, в разделе «События»

Семинары на русском языке.

Этой весной было организовано несколько русскоязычных семинаров, которые были посвящены знакомству с Православной верой. Один из таких семинаров, на тему Великого поста, состоялся в середине февраля в городе Хельсинки. Семинар собрал более 50 слушателей. Одним из докладчиков на семинаре выступил исполнительный директор Православного братства Сергия и Германа священник Сергий Коллиандер. Следующий семинар в Хельсинки планируется провести 5 октября 2014. На Новом Валааме организован курс «Знакомство с православием» помогающий более подробно познакомиться с учением Православной церкви. Курс позволяет участникам не только получить знание, но и погрузиться в богослужебную жизнь монастыря. Информацию о курсах можно найти на сайте www.valamo.fi (раздел Valamon-opisto).

Семья — малая Церковь.

Апостол Павел называет семью «домашней Церковью» (Рим. 16, 4). И это не просто метафора, которая служит нам лишь призывом к достойной семейной жизни. В глубине своей богословской мысли это свидетельство не нравственного, а онтологического порядка, говорящее нам об истинном мистическом смысле семейных отношений.

В образе семьи как нельзя более полно исполняются слова Христа, обращенные к Его Церкви: «Где двое или трое собраны во имя Мое, там Я посреди них» (Мф. 18, 20). Единение двух любящих сердец, в центре союза которых Сам Господь — это тот фундамент, без которого не может быть основана настоящая семья.

Силой, объединяющей семейный союз, является взаимная любовь супругов. Но истинная любовь — это безусловно Божественный дар, ибо «Бог — есть Любовь» (1 Ин. 4, 16). Это таинственное чувство в своем основании имеет не человеческую природу, а является тем Божественным зерном, которое человек получает от Бога, чтобы оно, произрастая в нем, послужило для его собственного «обожения». Такое возможно осуществить только в тесном единении с Богом как Источником Любви. Лишь Божественная Благодать способна оживотворить и наполнить истинным смыслом супружескую любовь.

Любовь супругов, уподобляясь Божественной Любви, является понятием жертвенным. «Носите бремена друг друга, и таким образом исполните закон Христов» (Гал. 6, 2), — говорит апостол Павел. В самой основе семьи находится готовность одного супруга пожертвовать всем ради другого.

Любовь дает человеку возможность бороться и победить главный человеческий порок — гордость. Благодаря ее благодатным действиям, возникает переоценка ценностей, когда в центре мира находится уже не сам человек и его личные интересы, а тот, кого он любит. И это добровольное смирение собственного «я» является величайшим благом и для спасения собственной души и непременным условием для полноценной жизни христианской семьи.

протоиерей Константин Стрекачев

Lämmin kiitos

Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa Leolle
sekä sukulaisille ja ystäville muistamisesta minua
merkkipäivänäni.

Tanja Taskila

VALAMON OPISTO

- silta arjen ja pyhyiden välillä

KURSSEJA

Mies: poika, isä, puoliso 6.-8.6.
Ikonimaalausta lapsille ja aikuisille 15.-19.6.
Hyvä parisuhde - yhteinen tavoite 23.-27.7.
Kirkko ja perhe 12.-14.9.

Kaikki kurssit
ja ilmoittautuminen:
www.valamo.fi/opisto

Myyntipalvelu
ma-pe klo 9-15.30
(1.6.-31.8. klo 9-16)
puh. 017 5701 810
myyntipalvelu@valamo.fi

*Aamun Koiton seuraava numero ilmestyy 9.6. ja sen
teemana on "Luostari, koti ja pyhiinvaelluskohde".*

AAMUN KOITTO

Kyllä, haluan tilata Aamun Koitto -lehden
(viisi numeroa vuodessa)

Tilaushinnat 1.1.2013 alkaen	Alv. 0 %	Alv. 10 %
☐ Kestotilaus 5 nroa, kotimaa	35 €	39 €
☐ Määräaikainen 5 nroa, kotimaa	35 €	39 €
☐ Opiskelijatilaus 5 nroa, kotimaa	30 €	33 €
☐ Tutustumistarjous 3 nroa, kotimaa	21 €	24 €
☐ EU-maat, 5 nroa	50 €	55 €
☐ Muut maat, 5 nroa	55 €	61 €
☐ Olen ort. srk jäsen		

Lehden saajan nimi

Lähiosoite

Postinumero ja -toimipaikka

Puhelin

Sähköposti

Maksajan (ellei saaja) nimi

Lähiosoite

Postinumero ja -toimipaikka

Puhelin

Sähköposti

Tunnus 5005390
70103 Vastaus-
lähetykset

AAMUN
KOITTO

Vastanottaja
maksaa posti-
maksun (vain
tilaukset)

Karjalaiset Laulujuhlat

SUURI KARJALAINEN PRUASNIEKKA
JOENSUUSSA 27.-29.6.2014

Tervetuloa kesäiseen Joensuuhun

PERJANTAI 27.6.

Juhlaseminaari, Carelia C2-audiotorio
Avajaisjuhla, Carelia-sali
Karjalain'i Folk, Ilosaaren lava

LAUANTAI 28.6.

Toripäiväjuhla, Joensuun tori
Juhlakonsertti, Taidemuseon juhlasali
Kirkkokonsertti, Joensuun ev.lut. kirkko

SUNNUNTAI 29.6.

Suuri kuorojen pääjuhla,
Joensuun laulurinne

Majoitusvaraukset: www.sokoshotels.fi

www.joensuunlaulujuhlat.net

2014

Kulttuuri- ja Luostarimatkat

www.monasterytours.com

LAATOKAN VALAMO • KARJALA	
Valamon hiljaisuudessa 2 pv 17.-18.5. • 30.-31.7.	240 e
Valamon hiljaisuudessa 3 pv 24.-26.6. • 16.7.-18.7.	315 e
Valamo-Sortavala 6.-8.7.	330 e
Pyhiinvaellusmatka Valamon palveluksiin 30.-31.8.	250 e
Vienan Karjalan kylät 12.-15.6.	360 e
Aunuksen Karjala-Petroskoi 24.-27.7.	560 e
VENÄJÄN POHJOINEN • MOSKOVA • SIPERIA	
Pääsiäismatka Moskovaan, Vladimiriin, Suzdaliin 17.-22.4.	795 e
Luoteis-Venäjän kierros Äänisen kautta	
Arkangeliin ja Pinegalle 28.6.-6.7.	640 e
Novgorod-Pihkova 9.-13.7.	695 e
Uralin kierros Moskovan kautta Komin kyliin, Vorkutaan, Uralille, Salehardiin, Objevolle ja Hanti Mansiaan 20.-13.-31.8.	2 600 e
Ikonimatka Pietariin 9.-12.10.	390 e
VIRO Pyhiinvaellus Puhtitsan luostariin 23.-25.5.	390 e
KREIKKA Pyhiinvaellus Meteoran, Trialan ja Evian luostareihin 5.-12.4.	1 220 e
Kulttuuri- ja luostarimatka Kreikan saarille, Tinos ja Andros 11.-18.10.	1 330 e
GEORGIA Länsi-Georgia Tbilisin kautta Batumiin ja Svanetiin 19.-29.9.	1 540 e
RANSKA Ranskan kylä, kaupunkia ja luostareita 1.-10.10.	1 620 e
MOLDOVA oldovan kylät ja luostarit 6.-13.9.	1 465 e

Pohjoiskatu 6 • Ortodoksinen Kulttuurikeskus • Joensuu • puh. 010 239 2080
ma-pe 10-16 • www.monasterytours.com (Lankapuhelin 8,27 snt + 5,9 snt/min, GSM 8,27 snt + 17 snt/min.)

Pyhiinvaellus- matka Karjalaan

11.-13.7.2014

3 päivää Tihvinän
ja Lotinanpellon
piispa Mstislavin
kutsusta

Teemat: Karjalan Pyhät ihmiset
ja Karjalan historia

Kohteet: Aunus – Aleksanteri
Syväriläisen luostari, Marttiini
Zelenetskiläisen luostari, Tihvinän
Jumalanäidin ikonin luostari

Hinta: 379 €/2 hh puolihoidolla.
1 hh lisä 70 €, sis. retkipaketit,
majoitus Syvärin luostarin alueella

Ilmoittautuminen: viimeistään
13.6.2014 mennessä e-mail:
iisalmi@ort.fi, puh. 017 816441

Vastuullinen matkanjärjestäjä Matkatoimisto Artos, oppaana isä Elias

Luostarikierros 5 pv 9.-13.7.

Konevitsa - Valamo - Aleksanteri Syväriläisen luostari
Aleksanteri Nevskin luostari

Hinta 2hh/hlö **535 €** puolihoido

Bussi-Laiva Valamo - Petroskoi - Kizi 6 pv 20.-25.7.

Hinta alk. **650 €** täysihoito

Bussi-Laiva Pietari - Valamo

4 pv 19.-22.6. / 24.-27.7. / 31.7.-3.8.

Hinta alk. **495 €**. Laivalla täysihoito.

Viisumi suomalaisille 64 €

Turun NEVA TOURS OY

Turun Neva Tours

puh. 02-2504655

www.nevatours.fi

Kotiinpaluu

Suuren paaston keräys

**KERÄYKSELLÄ TUETAAN ETIOPIALAISIA
NUORIA JA LAPSIPERHEITÄ.**

■ Tuhannet etiopialaiset
nuoret ovat lähteneet
etsimään töitä naapuri-
maista ja joutuneet
palaamaan kotiin tyhjin
käsien.

■ Filantropia tukee
naisten ja nuorten
työllistymistä ja
kaivojen rakentamista
Etiopian maaseudulla.

**OSALLISTU PAASTOKERÄYKSEEN
3.3.-20.4.2014**

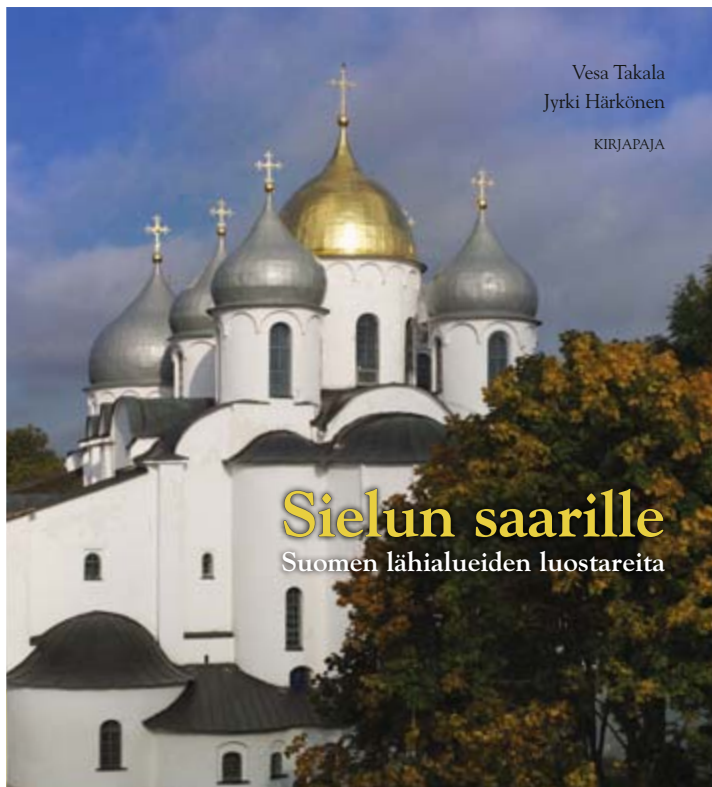
Filantropian keräystili:
FI53 5480 0520 0233 08
Viite: 12360

Filantropia

ORTODOKSISEN KIRKON
KANSAINVÄLINEN DIAKONIA
JA LÄHETYSTYÖ

KERÄYKSIÄ 2000-2013 2013 KERÄYKSIÄ SUUR-ALUEELLA LAHVENMAAN LUTUUTTAAMATTA KERÄYTT
VÄHÄ KÄYTTÄÄN KANSAINVÄLISEN TIÖHÖN ANELLETTUUDEN LIIKITTÄMISEEN JA IHMISET PERUUTTAUTUMISEEN.

Vesa Takala
Jyrki Härkönen

KIRJAPAJA

Sielun saarille

Suomen lähialueiden luostareita

Mahtava matka luostarien historiaan ja taiteen ääreen

Takala, Vesa – Härkönen, Jyrki

Sielun saarille

Suomen lähialueiden luostareita

Sielun saarille tarjoaa toisenlaisen nojatuulimatkan
Suomen lähialueille. Kirja vie historiaan ja taiteen
ääreen luostareihin, joissa on vierailtu vuosisatojen
ajan ja joita kohtaan kiinnostus on viime aikoina
uudelleen kasvanut. Venäjän Karjalassa sekä Pietarin,
Novgorodin ja Pihkovan alueilla on satoja luostareita,
joista nyt esitellään yli kaksikymmentä sanoin ja
väriavokuvien.

ISBN 978-952-288-091-8

Hinta 36,90

www.kirjapaja.fi

Pyhien isien opetuksia ihmisestä

Ihminen on kuin kaksikulotteinen pienoismaailma. Apostolin sanojen mukaan hän voi uudistua: ”Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi luomus.” (2.Kor. 5:17) Hyveellisestä ihmisestä tulee nimittäin sekä taivas että maa – ja kaikki mitä maailmaan kuuluu – ja sen mukaan häntä myös kutsutaan. Ihmiseen näet liittyvät kaikki sanat ja kaikki salaisuudet, kuten Gregorios Teologi sanoo. Apostolin sanojen mukaan ”emmehän me taistelee ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan”. (Ef. 6:12) Tämä antaa aiheen ajatella, että ne jotka taistelevat salaisesti meitä vastaan, vaikuttavat jossakin toisessa, suuremmas-

sa maailmassa, joka on luonnoltaan sukua meidän sielunvoimillemme.

Tämän maailman ruhtinas (Joh. 12:31) nousee niitä vastaan jotka harjoittavat käytännön hyveitä, ja suuntaa hyökkäyksensä tunteiden puolelle. Velttouden jättiläinen apunaan tämän maailman ruhtinas kietoo kilvoittelijan monenkirjavien himojen lumoukseen ja käy henkimaailmassa, tai ikään kuin henkisellä kilpakentällä, taistelua aina urhoollista kilvoittelijaa vastaan. Toisinaan se saa voiton, toisinaan taas joutuu häviölle. Näin se joko saattaa kilvoittelijat häpeään enkelten edessä tai suo heille mahdollisuuden saada voittoseppeleen.

Ilmavallan hallitsija (Ef. 2:2) taas nousee niitä vastaan jotka keskittyvät hengelliseen

mietiskelyyn. Se täyttää heidän mielen-
sä erilaisilla kuvitelmissa ja pyrkii ilmaval-
lan pahojen henkiolentojen avustuksella
vaikuttamaan heidän henkisiin voimiin-
sa. Yhdessä tietämättömyyden jättiläisen
kanssa ilmavallan hallitsija sumentaa ja
hämmentää mietiskelijöiden korkeuksiin
kurottavan ymmärryksen henkisen taivaan.
Ukkosmyrskyn, salamoiden ja jylinän sijaan
se täyttää ymmärryksen taivaan mielikuvi-
tuksellisilla utuisilla henkiolennoilla, jotka
muuttavat vähän väliä hämäävästi muoto-
aan. Siten se saa kilvoittelijan pelon valtaan.

*Pyhän Gregorios Siinailaisen
hyödyllisiä opetuksia.
Suomentanut nunna Kristoduli.*